ΣΕΛΙΔΕΣ 16 ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΕΤΟΣ Α'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
5

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗ
21 ΜΑΪΟΥ 1933

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 3

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 1
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: ΑΡΙΘΜΟΣ 20701

ΑΙ ΔΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΔΡΕΣ ΓΕΓΟΝΑΣΙ...

Ἡ γνωστὴ Κινέζα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἄννα Μαίη Βὸγκ περιφέρεται στὸ Χόλλυγουντ μὲ φοῦστες-παντελόνια κατὰ τὴν μόδαν ποὺ ἐλάνσαρε ἡ Μάρλεν Ντήτριχ

Εἰς τὸ Παρίσι ἄνοιξε τελευταίως μία σχολὴ σκοπευτικῆς ἀποκλειστικῶς διὰ γυναῖκας. Καὶ ἔχει ἀφθόνους μαθητρίας, δεσποινίδας καὶ κυρίας, αἱ ὁποῖαι προπονοῦνται εἰς τὴν σκόπευσιν, ποὺ θὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ἐνδεχομένως ἐναντίον τῶν .... ἀπίστων συζύγων καὶ φίλων

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

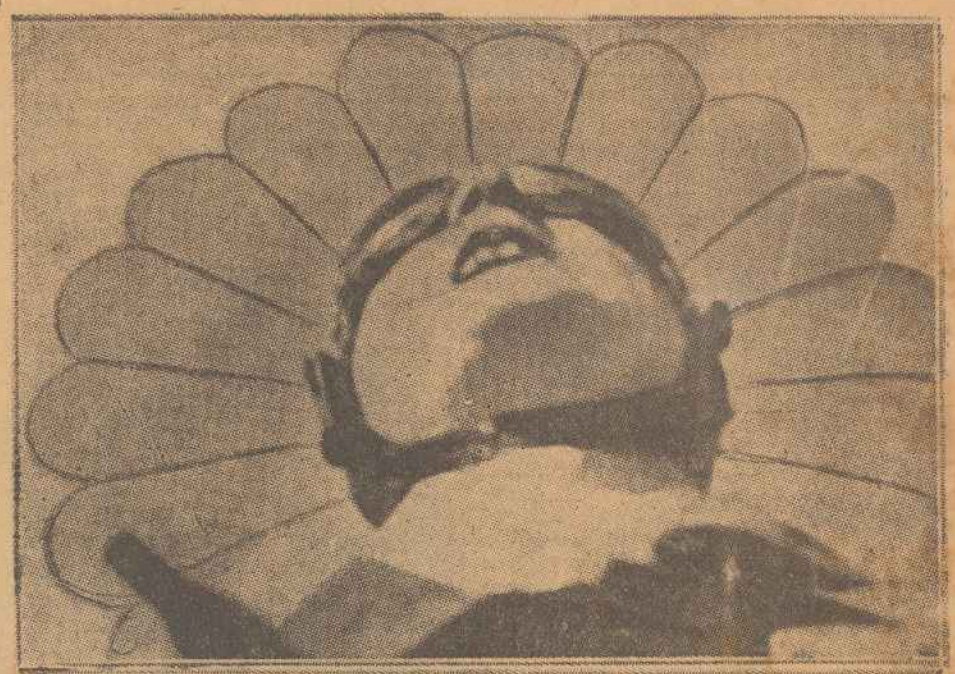

Δύο χαρακτηριστικὰ ἐνστάντανὲ μιᾶς ἀεροπόρου τὴν στιγμὴν ποὺ ρίπτεται εἰς τὸ κενὸν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον της ἐξ ὕψους 1.000 μέτρων καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀρχίζει νὰ ἀνοίγῃ τὸ ἀλεξίπτωτόν της, τὸ ὁποῖον ἔχει σχηματίσει γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἕνα φωτοστέφανον.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ὡς μεγαλύτερος ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου εἰς τὸ τραγικὸν θέατρον θεωρεῖται σήμερον ὁ Ἰταλὸς Ζακόνι, τοῦ ὁποίου παραθέτομεν μίαν φωτογραφίαν εἰς τὸν ρόλον τοῦ Βασιλέως Λὴρ, τοῦ Σαίξπηρ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΥΘΜΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΟ
ΑΡΙΘΜ. ΕΙΣ. 35999

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΑΦΗΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ

Τὸ πάθημα τοῦ ἀδιορθώτου διορθωτοῦ. — Ἡ κωμικὴ παρεξήγησις τῆς κηδείας ἑνὸς κουρέως.

(Σπαρταριστὰ ἐπεισόδια καὶ ἀνέκδοτα τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς)

ΤΙ ΜΑΣ ΕΙΠΕΝ Ο κ. Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

«Ἡ δημοσιογραφία τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦ-ταν ἕνα ἀδιάκοπο παιγνίδι.

Ἔτσι ἄρχισε νὰ μᾶς μιλᾷ ὁ κ. Καμπούρογλους, ὅταν τοῦ ἐζητήσαμε νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ μερικὰ φαιδρὰ δημοσιογραφικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν νεανικήν του περίοδον. Γελαστὸς καὶ «ξεκουραστος», παρ' ὅλα του τὰ χρόνια, εὐκίνητος σὰν ἔφηβος, ἀφοῦ ἀνατοβογύρισε καμιμιὰ δεκαριὰ φακέλλους καὶ τόμους ἀπὸ ...τὸ τέταρτο πάτωματῆς βιβλιοθήκης του γιὰ νὰ βρῇ τὸ σκίτσο ποὺ παραθέτομεν, ἐκάθησε, ἔτριψε τὰ χέρια του, καὶ χωρὶς καμμιὰ δυσκολία, πετάχθηκε πενήντα χρόνια πίσω.

Εἰς τὴν ἐφημερίδα εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζετο κάποτε, ἦτο ἕνας διορθωτὴς ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Βέργος. Ὁ κακομοίρης, εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ μὴν ἀντέχῃ εἰς τὸ ξενύχτι. Τότε μάλιστα, ἡ θέσις τοῦ διορθωτοῦ ἦταν πολὺ περισσότερον ἐπίπονος ἀπὸ σήμερον, διότι τὰ τυπογραφεῖα ἦταν κάτι ἔλεινὰ καὶ τρισάθλια ὑπόγεια, ὁ δὲ φωτισμός των ἀπετελεῖτο ἀπὸ λάμπες ποὺ ἀνάβαν μὲ νέφτι. Κάθε βράδυ ὁ Βέργος, ὅταν ἔφθανε ἡ τρίτη πρωΐ, ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ Μορφέως. Ἔκλειε τὰ μάτια του καὶ τὸ κεφάλι του ἔπεφτε ἑπάνω εἰς τὸ τραπέζι του ἢ στὸν τοῖχο ποὺ ἦταν πίσω του. Οἱ τυπογράφοι τὸ ἐπερίμεναν αὐτό, καὶ μόλις τὸν ἔβλεπαν νὰ κοιμᾶται, ἐπήγαιναν δίπλα του καὶ ἐπροκαλοῦσαν ἕνα μικροκαυγᾶ ἀναμεταξύ των, ἐκτυποῦσαν μὲ δύναμιν τὸν γρόνθον των εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Βέργου ἀντεπιάσετο σὰν λαστιχένια σφαῖρα. Ἄλλοτε πάλιν, ἐμαζεύοντο ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸν κοιμώμενον, καὶ μὲ ἕνα σύνθημα, ἐντερνίζοντο ταὐτοχρόνως ὅλοι, οὕτως ὥστε τὸ πρόσωπον τοῦ διορθωτοῦ ἐβέχετο... πυκνὴν βροχὴν σταγονιδίων, ὡσὰν ἀπὸ ψεκαστῆρα. Καὶ ἐξυπνοῦσε περίτρομος, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὰς διορθώσεις του. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ παθήματα, ὁ Βέργος, καὶ τὰ χειρόγραφα ἄφινεν ἀδιόρθωτα, ἀλλά... καὶ τὸν ἑαυτόν του. Καὶ τὴν ἑπομένην ἐβέχετο τὰς παρατηρήσεις τοῦ κ. Καμπούρογλου, ἀρχισυντάκτου τότε, καθὼς καὶ τοῦ διευθυντοῦ του.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ὕπνου, εἶχε καὶ ἄλλο ἐλάττωμα: Ἦτο ψευταράκος καὶ ἐγωϊστής. Ὄχι μόνον ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὁ καλύτερος διορθωτὴς τῆς οἰκουμένης, ἀλλὰ καὶ ὡρκίζετο ὅτι ὅλα τὰ λάθη τὰ εἶχε διορθώσει, ἐπιρρίπτων ἔτσι εἰς τοὺς τυπογράφους ὅλα τὰ σφάλματα.

Ὁ κ. Καμπούρογλου δὲν ἤξευρε ποιὸν νὰ πιστεύσῃ. Οἱ ἐργάται καὶ ὁ Βέργος κάθε ἡμέραν διερρήγνυον τὰ ἱμάτιά των.

Οὔτως εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ κ. Καμπούρογλου ἐδιάβαζεν ἕνα βράδυ τὰ χειρόγραφα ἑνὸς συνεργάτου του, ὁ ὁποῖος ἔγραφεν ἕνα μυθιστόρημα στὰ... 1850. Ἀφοῦ διέτρεξε τὰς πρώτας γραμμάς, ἔπῆρε τὸ μολύβι του καὶ ἤρχισε νὰ προσθέτῃ μερικὰς φράσεις ἰδικάς του. Κατόπιν ἐκάλεσε τὸν ἀρχιεργάτην καὶ τοῦ εἶπε «ἔνα μυστικὸ στ' αὐτί».

—Σύμφωνοι ;

—Σύμφωνοι, κ. Καμπούρογλου, ἀπεκρίθη ὁ τυπογράφος, ὁ ὁποῖος ἀπῆλθε μειδιῶν κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκιά του, ὅπως ἔλεγαν τότε ποὺ ἀφθονοῦσε τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν τριχῶν.

Τὴν ἑπομένην, οἱ ἀναγνῶσται τῆς ἐφημερίδος, ἐδιάβαζαν εἰς τὸ μυθιστόρημα τὰ ἑξῆς ἀκατάληπτα :

«καὶ ἡ λευκὴ κατήρχετο ἀκροποδητὶ τὸν βράχον, κοιμᾶσαι Βέργο μὲ τὴν καρδίαν σκιρτῶσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως. Καὶ ὤδευεν ἐν τάχει πρὸς τὴν καλύβην τοῦ Ἰνδαλματὸς της, ξύπνα Βέργο μὲ τὴν κόμην ἐρριμμένην εἰς τοὺς λευκοὺς ὡς ἐκ μαρμάρου ὤμους της Βέργο κ... νὰ φύγουμε καὶ τὸ πέπλον κυματίζον εἰς τὴν ἐλαφρὰν τοῦ ἀνέμου πνοὴν Βέργο ἐβράγκκες.....»

Μαζὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀναγνώστας, ἐδιάβασε καὶ ὁ Βέργος, μόλις τὴν ἑπομένην, τὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσε, λόγῳ τῆς ὑστάς του τῆς προηγουμένης, νὰ διορθώσῃ. Ἔτσι, ἀπεκαλύφθη ὁ ἔνοχος χάρις εἰς τὸ ἔξυπνο κόλπο τοῦ κ. Καμπούρογλου.

* * *

Ὅταν ὁ κ. Καμπούρογλου διηόθυνε τὴν ἐφημερίδα τοῦ Δηλιγιάννη, ἦτο ὑποχρεωμένος, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, νὰ εἶνε καὶ ἕνας ἐκ τῶν κυριωτέρων στόχων τῶν ἐπιθέσεων τῶν Τρικουπικῶν. Κάποτε ἡ ἀστυνομία, κατὰ διαταγὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ τότε Τρικούπη, ἐπολύρκησε τὰ γραφεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἦτο κλεισμένος μαζὶ μὲ ἄλλους συνεργάτας του καὶ ὁ κ. Καμπούρογλου. Μία ὁμάς Δηλιγιαννικῶν, πληροφορηθεῖσα τὸ πρᾶγμα, ἐσχημάτισε μίαν μικροδιαδήλωσιν καὶ ἐξώρμησε τῶν γραφείων τοῦ κόμματος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἡρωϊκοὺς γαβριάδες τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πάντοτε οἱ ἥρωες τῆς πρώτης γραμμῆς εἰς κάθε λαϊκὴν ἐκδήλωσιν. Οἱ διαδηλωταὶ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὰ πολιορκημένα γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος, κραδαίνοντες ...κλάδους δένδρων. Μόλις ἀντίκρυσαν τοὺς πολιορκητάς, ἐσχημάτισαν φάλαγγα καὶ ἀπειράθησαν... νὰ τοὺς περικυκλώσουν καὶ νὰ τοὺς συλλάβουν ! Ἀλλὰ εἰς τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς τῶν ἐν ἀμύνῃ πλέον εὑρισκομένων στρατιωτῶν, ἔγιναν ὅλοι κατπνός καὶ διελύθησαν, πλὴν ἑνὸς κουρέως μανιάτου, ὁ ὁποῖος ἔπεσε νεκρός.

Ὁ κ. Καμπούρογλου, ὅπως ἦτο τὴν ἐποχὴν τῆς κηδείας τοῦ κουρέως

Ἡ Δηλιγιαννικὴ παράταξις ἐθρήνησε πικρὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ κουρέως, πλὴν ὅμως τὴν ἐπομένην, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδείαν, παρὰ ὁμνον τρεῖς συγγενεῖς του ἄνδρες, μανιάται ἐπίσης, καὶ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς ἐφημερίδος, ὁ κ. Καμπούρογλου, ὁ Λεβίδης καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς. Οἱ κηδεῖαι τότε, ὡς γνωστόν, δὲν ἐγίνοντο ὅπως σήμερον μέσα εἰς τὰς εἰδικὰς νεκροφόρους, ἀλλά, ἡ μέσα εἰς τὰ κοινὰ ἁμάξια, μόνιπια μάλιστα καμμιὰ φορά, ἢ καὶ πεζῇ. Οἱ τέσσαρες νεκροθάπται ἐκρατοῦσαν τὸ φέρετρον, προηγοῦντο οἱ ἱερεῖς καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς τὸν νεκρῶν, κλαίοντες καὶ ἀποπειρώμενοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ αὐτοκτονήσουν, οὐδέποτε ὅμως κατορθώνοντες τοῦτο, ἀφοῦ πάντοτε ἐκρατοῦσεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον.

Ἡ κηδεία τοῦ κουρέως ἐγίνετο πεζῇ. Προηγεῖτο ἕνας δεσπότης μὲ τὸν σταυρὸν, ἕνας διάκονος μὲ τὸ Εὐαγγέλιον, κατόπιν ἤρχοντο οἱ νεκροθάπται μὲ τὸ φέρετρον, καὶ τέλος ἀκολουθοῦσαν οἱ τρεῖς μανιάται μὲ τοὺς τρεῖς ἀντιπροσώπους τῆς ἐφημερίδος, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔκαναν ἄλλο τι καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξαίρουν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον, ἐν τούτοις, οὐδόλως ἐγνώριζαν...

Εἰς τοὺς δρόμους δὲν ὑπῆρχε ψυχή. Μόνον ποειπολίαι στρατιωτῶν μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχην καὶ ἵλαι ἱππικοῦ. Αἱ ταραχαὶ τὰς ἡμέρας ἐ-κείνας εἶχαν προξενήσει τόσον πανικὸν εἰς τοὺς κατοίκους, ὥστε οὔτε τὰ καταστήματα δὲν ἀνοιγαν. Ὅταν ἡ πομπὴ διερχομένη· τὴν ὁδὸν Σταδίου ἔφθασεν εἰς τὸν προ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κολοκοτρώνη χῶρον, ἠκούσθη αἰφνιδίως μία φοβερὰ κλαγγὴ ὅπλων. Οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν κηδείαν, εἶδαν τότε νὰ προβάλῃ αἰφνιδίως μία ἴλη ἱππέων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κηδείας ἐξιφούλκησαν. Ὁ διάκονος, κρατῶν πάντοτε τὸ Εὐαγγέλιον, ἔτρεξεν ἀμέσως ἔντρομος καὶ ἐκρύβη εἰς τὸ ἀποχωρητήριον τῆς γωνίας τοῦ κιθπου τῆς Βουλῆς. Οἱ νεκροθάπται, ρίψαντες κατὰ γῆς τὸ φέρετρον, ἐξηφανίσθησαν. Καὶ μόνον ὁ δεσπότης ἔμεινε μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὰ χέρια καὶ οἱ ἐξ ποῦ ἠκολούθουν τὴν κηδείαν. Αὐτοὶ δὲν ἔφυγαν, διότι οἱ τρεῖς ρωμαλέοι Μανιάται, μόλις εἶδαν τὸ ἱππικόν, ἤρπασαν ἀστραπιαίως τοὺς τρεῖς ἀντιπροσώπους τῆς ἐφημερίδος καὶ τοὺς ἔβαλαν ἐμπρὸς των ὡς... ἀσπίδας !

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὅμως, διεπιστώθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἁπλῆς παρεξηγήσεως. Οἱ στρατιῶται, ὅταν εἶδαν τὴν κηδείαν, ἐξιφούλκησαν διὰ νὰ ἀποδώσουν τὸν κεκανονισμένον χαιρετισμόν. Ὁ δεσπότης, ἀντιληφθεὶς πρῶτος τὸ πρᾶγμα, ἔστρεψε τὴν ἀσκεπῆ κεφαλήν του— ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ εἶχε πέσει τὸ καλυμμαῦχι —καὶ ἠρεώνησε τὰ περὶξ διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κρύπτην τοῦ διακόνου. Ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο ὁ ἀτυχὴς ἱερωμένος.

—Ἀθανάσιε ! ἐφώναξεν ὁ δεσπότης.

Μιλιὰ ὁ διάκονος.

—Ἀθανάσιε, ἐξαναφώναξεν ὁ δεσπότης.

Τότε ὁ κ. Καμπούρογλους, κρατούμενος ἀκόμη ἀπὸ τοὺς χαλυβδίνους βραχίονας τοῦ Μανιάτου, ἐψιθύρισε μειδιῶν : «Ὥσπερ ὁ... Ἀθανάσιος Διάκος».

Μόλις ὁ κ. Καμπούρογλου ἐξεστόμισεν αὐτὴν τὴν φράσιν, συνέβη κάτι τὸ ἀπερίγραπτα φρικιαστικόν. Ἠκούσθη μέσα ἀπὸ τὸ φέρετρον ἕνας μυστηριώδης καγχασμός, ποὺ πα-

Ἕνα σκίτσο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παρισταῖνον τὸν κ. Καμπούρογλου, καὶ εἰς τὸ βάθος τὸν Ι. Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος ἐξέδιδε τὴν ἐφημερίδα «Λίθον μὲ ἀρχισυντάκτην τὸν κ. Καμπούρογλου. Τὸ σκίτσο αὐτὸ ἐδημοσιεύθη εἰς ἕνα περιοδικὸν τῆς ἐποχῆς, μὲ λεζάντα : «Δύο ὁλόκληροι αἰῶνες...»

ρέλυσε τὰ γόνατα ὅλων. Ὁ νεκρὸς ἐγέλασε ! Μνήσθητί μου Κύριε, εἶπεν ὁ δεσπότης, καὶ σταυροκοπούμενος ἐπλησίασε μὲ τρόμον τὸ φέρετρον.

—Ἔβγα ἔξω, ἔβγα ἔξω, ἀθλιε, ἐφώναξε μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ εἰς τὸ περιεχόμενον. Καὶ ἀμέσως ἕνας ἄνθρωπος ξεπετάχθηκε !... Δὲν ἦτο ὁ νεκρὸς κουρεὺς, ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς νεκροθάπτας, ὁ ὁποῖος, εἰς μτὰν ἀμηχανίαν του, μόλις εἶδε τοὺς στρατιώτας, ἐχώθηκε μέσα εἰς τὴν κάσαν τοῦ νεκροῦ !

Μετ' ὀλίγον, περίτρομος ἀκόμη, ἐφάνη καὶ ὁ Διάκος, ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλλε τὴν κάθιδρον κεφαλήν του ἀπὸ τὸ ἀποχωρητήριον...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Πανοράματος», κατὰ λάθος, παρελήφθη μία συνέχεια τοῦ δημοσιευομένου εἰς σχῆμα βιβλίου 'Ελληνο-γαλλικοῦ λεξικοῦ. Τὴν συνέχειαν αὐτὴν θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς προσεχὲς φύλλον, παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ συγχωρήσουν τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀταξίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε οὐδόλως βλάπτει τὸ λεξικόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τοὺς συνιστῶμεν νὰ κρατοῦν ἀνελλιπῶς τὰς συνεχείας, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζωνται κατόπιν νὰ ἀποτείνωνται εἰς τὰς Γραφεῖα μας διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν φυλλαδίων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον· καὶ ἡμᾶς, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον αὐτοὺς θὰ ἐνοχλῇ.

ΑΓΑΛΜΑ ΕΙΣ ΗΡΩΑ

Πλησίον τοῦ μεγάρου τῆς Βουλῆς, εἰς τὴν Ὀττάβιον τοῦ Καναδᾶ, εὑρίσκεται ἕνα ὡραιότατον ἄγαλμα, ποὺ οἱ κάτοικοι τὸ ὀνομάζουν Γκαλαάντ, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐπιγραφήν.

Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἀνήγερθη εἰς μνήμην ἑνὸς νεαροῦ ἥρωος ὀνομαζομένου Ἐρρίκου Ἀλβέρτου Χάρπερ.

Ὁ νέος αὐτὸς ἐπαγοδρομοῦσε μὲ ἕνα φίλον του, ὅταν αἴφνης εἶδε τὸν πάγον νὰ σπάζῃ εἰς ἕνα σημεῖον καὶ ἕνα ἀνδρόγυνο νὰ ἐξαφανίζεται εἰς τὰ παγωμένα νερά.

Ἔστειλε τὸν φίλον του νὰ ζητήσῃ βοήθειαν καὶ αὐτὸς ἐπροχώρησε μὲ τὴν κοιλιὰν ἔως τὸ μέρος τοῦ δυστυχήματος, ὅπου προσεπάθησε ν' ἀνεύρῃ τὰ θύματα μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

Ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸ μέσον αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, ὁ Χάρπερ ἔβγαλε τὸ σακάκι του, ἔτοιμος νὰ πέσῃ εἰς τὸ νερὸ διὰ νὰ σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας.

Μερικοὶ ποὶ εἶχαν ἔν τῷ μεταξὺ συγκεντρωθῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, προσεπάθησαν νὰ τὸν ἀναχαιτίσουν, ἀλλὰ ὁ Χάρπερ ἦτο ἀμετάπειστος καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ νερό.

Τὴν ἑπομένην ἤλθαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τρία πτώματα.

ΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ

Ἡ ραδιοφωνία κατακτᾷ διαρκῶς περισσότερον ἔδαφος εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀπέραντοι καὶ μακρυναὶ χῶραι συνδέονται τώρα μεταξύ των, χάρις εἰς τὴν ραδιοφωνίαν, κατὰ τρόπον ποὺ κάποτε κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ. Εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν καὶ ἀσιατικὴν Ρωσσίαν εὐρίσκονται ἀπὸ κατασκευὴν τεράστιοι ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ με πομποὺς μεγάλης ἐντάσεως διὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ ἐσωτερικόν. Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν εἰς τὴν Σαγγάην ἐγκαινιάσθη ἕνας ραδιοφωνικὸς σταθμὸς δυνάμεως νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Β. Ἀμερικήν. Τέλος, οἱ συνδρομηταὶ τηλεφωνου τῆς Αὐστραλίας ἠμποροῦν νὰ συνομιλήσουν μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἐνῷ ἡ ἀγγλικὴ ὑπηρεσία μεταξὺ Νέας Ζηλανδίας καὶ Ἀγγλίας λειτουργεῖ ἀπὸ καιροῦ.

ΠΑΡΑΔΟΣΟΦΟΙ ΣΥΛΛΟΓΑΙ

Ὑπάρχουν μανιῶδεις συλλέκται ποὺ μαζεύουν τὰ πλέον παράξενα πράγματα τοῦ κόσμου καὶ ὄχι μόνον γραμματόσημα τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπὶ τέλους καὶ κάποιαν ἀξίαν.

Τὰ ἀντικείμενα αὐτά, τὰ πλέον διαφορετικὰ καὶ περίεργα, τὰ καταγράφουν εἰς εἰδικοὺς καταλόγους, τὰ περιγράφουν λεπτομερῶς, καὶ τοὺς δίδουν ἔτσι μίαν ἄξιαν μεγαλυτέραν ἀπὸ τὴν πραγματικήν.

Μία ἀπὸ τὰς περιεργοτέρας συλλογὰς εἶνε ἐκείνη ποὺ φυλάσσεται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Μπίρμιγχαμ, ἀποτελουμένη μόνον ἀπὸ πίπες, δύο χιλιάδας καὶ πλέον τὸν ἀριθμόν.

Τῆς συλλογῆς αὐτῆς ὑπάρχει καὶ ἕνας τυπωμένος κατάλογος μὲ λεπτομερεστάτην περιγραφὴν τῶν πιπῶν.

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ ἐδωρήθη εἰς τὸ Μουσεῖον ἀπὸ τὸν Οὐίλλιαμ Μπροῦζ, τῷ 1904, ὁλίγα ἔτη ἀνταδῆ. Ἡ ὁποία τοῦ θανάτου του.

Μία ἄλλη περίεργος συλλογή, τὴν ὁποίαν ἔχει ἕνας ὀδοντοτεχνίτης τοῦ Βερολίνου, ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀδοντογλυφίδας.

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ περιλαμβάνει μερικὰς ἑκατοντάδας ὀδοντογλυφίδων, πολλαὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶνε πολύτιμοι, κατασκευασμέναι ἀπὸ χρυσὸν, ἄργυρον, πλατίνην καὶ σκαλιστὸν ἐλεφαντόδοντα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΚΛΕΙΩ - Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΟΝ ΟΘΩΝΑ

ὑπὸ ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἀποστολίδης ἔσπευσε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ φιλοδώρημα αὐτό, ἀλλὰ συγχρόνως εἶχε καταλάβει ὅτι δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ ἀναβολή.

Ἔπρεπε νὰ λάβουν ἀποφάσεις ἀμέσως.

—Πρέπει νὰ φύγετε ἀπόψε, κατέληξεν ὁ Νικολαΐδης.

—Μὰ εἶνε δυνατὸν αὐτό ;

—Εἶνε.

—Παιδί μου, φοβοῦμαι. Ἂν μὲ πιάσουν, θὰ μὲ κατηγορήσουν πὼς ἤθελα νὰ δραπετεύσω.

—Κι' ἂν μείνετε πάλι θὰ σᾶς πιάσουν. Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, κύριε Ἀποστολίδη, μὴν ἀργεῖτε.

Ὁ γέροντας εἶχε παραλύσει.

* * *

"Ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ σκηνοθεσία του Νικολαΐδη.

Στὴν πραγματικότητα κάτι ὑπῆρχε. Τὸν Μητροπολίτη πραγματικῶς τὸν εἶχαν συλλάβει. γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις του στὸν βασιλέα.

Ἴσως καὶ μερικοὺς ἀκόμη προκρίτους, ποὺ εἶχαν ἐκπεσῇ πολύ.

"Ηταν ἐνδεχόμενο βέβαια νὰ καταδιώξουν καὶ τὸν γέρο Ἀποστολίδη, ἀφοῦ ἡ κόρη του ἔδωσε ἀφορμὴ στὸ ἐπεισόδιο.

Ἐν τούτοις. μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὅ,τι ἔγινε, ἦταν δημιούργημα τοῦ πολυμηχάνου Νικολαΐδη, ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου ποὺ εἶχε διαγράψει.

Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ἦταν συνεννοημένος μαζί του. Δὲν εἶχε πραγματικὴν ἐντολὴν νὰ συλλάβῃ τὸν Ἀποστολίδην.

Ὁ Νικολαΐδης τοῦ ὑποσχέθηκε ἕνα ὡρισμένο ποσὸ χρημάτων. Ἴσως καὶ ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι εἶπε πὼς τοῦδωσε, ἂν παρουσιαζόταν ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἔλεγε τὸ ψέμμα ποὺ εἶπε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔπταξε τὸ μέρος του καὶ ἡ πρώτη πράξις τοῦ σχεδίου εἶχεν ἐπιτύχει.

Καθὼς εἶχε γίνει τώρα ὁ Ἀποστολίδης, ἡ συνέχεια τοῦ σχεδίου ἦταν πιὰ στὰ χέρια τοῦ ἄλλου.

Καὶ μὲ τὴ δραστηριότητα ποὺ ἐνεργοῦσε δὲν ἔχασε καιρό.

* * *

Πλησίασε περισσότερο τὸν Ἀποστολίδη, τοῦπιασε τὸ χέρι καὶ τοῦπε χαμηλότερα :

—Μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας... Μ' ἀφίνετε ἐμένα νὰ σᾶς σώσω ;

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε μὲ κάποιο φόβο.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ; ρώτησε ψιθυριστά.

—Νὰ ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν ὑπόθεσι.. Ἐσεῖς, οὔτε θὰ κάνετε τίποτε, οὔτε θὰ κινδυνεύσετε.

Οὔτε ν' ἀντιταθῇ δὲν ἔχει δύναμι.

—Δέχομαι, ἀλλὰ ἕνα σᾶς λέω μονάχα... Τὴν κόρη μου !... Καταλαβαίνετε ; Προσέξετε τὴν κόρη μου. Μπορῶ νὰ πεθάνω τὴ στιγμὴ ὄχι πολὺ εὐχάριστη... "Α, ὄχι... Μὴν τρομάζετε... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως.

—Τί τρέχει ; Εἶδα καὶ τὸν πατέρα μου ταραγμένο.

Τῆς εἶπε μὲ λίγα λόγια τὴν ἴδια ἱστορία ποὺ εἶχε πῆ καὶ στὸν πατέρα της, καὶ κατέληξε :

—Εἶστε ὑποχρεωμένοι καὶ, σεῖς, κι' ὁ κύριος πατέρας σας νὰ φύγετε ἀπόψε.

—Νὰ φύγωμε ;... Εἶνε λοιπὸν τόσο σαβαρὰ τὰ πράγματα ;

—Γ' ἀκούσατε.

—Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε ; ρώτησε ἀμέσως ἡ Κλειώ.

Τὸ ὄρος τοῦ Πέτρου ἄλλαξε ἀπότομα. Ἡ στενοχώρια ποὺ ἐφαίνετο ὡς τώρα στὴ μορφή του διαλύθηκε καὶ τὸ πρόσωπό του φωτιστηκε ἀπὸ κάποια ἀστραπὴ χαρουμένη.

—Φανταστῆτε, τῆς εἶπε, ὅτι ὁ πατέρας σας εἶνε τόσο ταραγμένος ποὺ δὲν σκέφθηκε ἀκόμα νὰ μοῦ κάνῃ τὴν ἐρώτησι αὐτὴ. Ἀκόμα δὲν ξέρει ποῦ θὰ πᾶμε.

—Ἀστειεύεστε ; Ἑτοιμάζεται γιὰ ταξεῖδι χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ θὰ πάῃ ;

—Δὲν τὸν ἀδικῶ. Ἐκεῖνος ἐνδιαφέρεται γιὰ φύγῃ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι, ὅλος ὁ κόσμος εἶνε στὴ διαθεσί του.

—Ἴσως νὰ μὴ θέλησε νὰ σᾶς τὸ πῇ. Ὁ πατέρας θάχῃ τὸ πρόγραμμά του.

—Δὲν εἶν' ἐδικόλο, κυρία μου. Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ κανονίζῃ μόνος του τὸ δρόμο του. Ἡ περιστάσεις, βλέπετε...

—Γιατί δὲ μπορεῖ ; Δὲν τὸ καταλαβαίνω.

—Τὸ πλοῖο ποὺ θὰ τὸν πάρῃ ἔχει ὡρισμένες δρομολόγιο. Δὲ θάναι εὐκολο νὰ τὸ ἀλλάξῃ.

—Καὶ ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ δρομολόγιο ;

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια λίγες στιγμὲς κι' ἐπειτα τῆς εἶπε :

—Ἐκεῖνο ποὺ θὰ διαλέξετε, ἐσεῖς, μονάχη σας.

—Γιατί τὸ λέτε αὐτό ;

—Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως.

* * *

Μὲ τὴν Ἐκφρασι πάντα τῆς εὐγενείας στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ μὲ προσοχὴ νὰ μὴ φαίνεται αἰσθηματικὸς καὶ νὰ μὴ παρεξηγηθῇ πὼς ἐχει βλέψεις ἐρωτικές, ὁ Πέτρος ἐπανέλαβε :

—Θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ μιλήσω λίγο ἐλεύθερα. Χωρὶς νὰ κάνω τὸ μάγο, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πὼς ἔχερα τὶ θέλει ἡ καρδιὰ σας αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἡ Κλειὼ τὸν κύτταξε μὲ κάποιο φόβο.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

—Πὼς ἀν φύγετε ἀπὸ τὴ Σμύρνη, θὰ προτιμούσατε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἕνα μονάχα, τὸ Ναύπλιο.

Κοκκίνησε τὸ πρόσωπό της.

—Γιατί τὸ λέτε αὐτό ;

—Λέω ἕνα πρᾶμμα ποὺ τὸ ξέρει ὅλη ἡ Σμύρνη. Μὲ μιὰ διαφορά. Οἱ ἄλλοι μπορεῖ νὰ σᾶς κακολογοῦν, ἄλλοι νὰ εἰρωνεύωνται, ἐγὼ ὄχι. Ἐγὼ σᾶς δικαιολογῶ. Ἔχετε ὅλο τὸ δικαιώματα ν' ἀγαπηθῆτε ἀκόμη κι' ἀπὸ ἕνα βασιλιᾶ. Δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ σᾶς κάνω μιὰ κολακεία, γιατὶ θὰ ἦταν δουλοπρέπεια γιὰ μένα. Τὸ λέω γιατὶ τὸ πιστεύω. Ἡ ὀμορφιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη δύναμις στὸν κόσμο. Ἔπειτα ἔρχεται τὸ χρῆμα. Ἐσεῖς ἔχετε καὶ τὰ δυὸ

* * *

Ἐκείνη εἶχε κατεβάσει τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μακρυὰ της τσίνορα τῆς ἔκρυβαν τὰ μάτια.

Μιὰ ἀθῶα καὶ δικαιολογημένη ταραχὴ εἶχε ροδίσει τὰ μάγουλά της καὶ κάποια ουστολὴ τῆς ἔδενε τὴ γλῶσσα.

Ὁ Νικολαΐδης ἔκανε μιὰ μικρὴ διακοπὴ καὶ ἀμέσως ἐπροχώρησε :

—Ἔπειτα δὲν τὸ λέω γιὰ μονάχα. Οἱ περισσότεροι τ' ὁμολογοῦν ἀρκεῖ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΜΠΛΟ ΝΤΕΖΕΡΕ

— Λοιπὸν εἶνε ἀποφασισμένο φαίνεται ἀπόψε, μίστερ Χάμφρις: ρώτησε ὁ Τζαΐμς Μπάρκλετ.

Ὁ Τζὼν Χάμφρις, διευθυντὴς τῆς Βορεισαμερικανικῆς Τραπέζης, γέλασε κι' εἶπε :

— Εἶνε ἐννέα, τὸ τραῖνο τὼν ἕνδεκα καὶ 40' θὰ μὲ πάρῃ μακρυὰ ἀπ' τὸ Μόντρεαλ. Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου, σὲ λίγο τὰ πράγματα θὰ φτιάσουν στὸ ἀπροχώρητο. Οἱ μέτοχοί μας, στοὺς ὁποίους ὀφείλω κοντὰ δέκα ἑκατομμύρια δολλάρια, ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν ἐξηγήσεις. Καὶ καθὼς δὲν μοῦ μένουν παρὰ ὀγδοήντα χιλιάδες δολλάρια ὅλα ὅλα, τὸ προτιμότερο εἶνε νὰ τὸ σκάσω, παρὰ νὰ προσφέρω ἕνα τόσο τιποτένιο ποσὸν σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους... Γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσουν, θὰ μοῦ ὑπέβαλλαν λήμψει καὶ θὰ μ' ἐστέλναν νὰ φιλοσοφήσω ἐπὶ μερικὰ χρόνια σὲ μιὰ φυλακή. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Καναδᾶ δὲν ἀστειεύεται σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα !...»

Καὶ ὁ τραπεζίτης Χάμφρις, ἕνας μικρόσωμος ἀνθρωπάκος μὲ φυσιογνωμίαν ἀλεποῦς, ἐαναγέλασε καὶ ἐπαλλόθηκε μακαρίως στὴν πολυθρόνα του.

Πρὸ δύο ἐτῶν εἶχε ἀνοίξει στὴν πόλι Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ μιὰ τράπεζα ὑπὸ τὸν τίτλον Βορεισαμερικανική. Οἱ μέτοχοι, ξεγελασμένοι ἀπὸ καταπληκτικὲς ὑποσχέσεις, δὲν ἀργήσαν νὰ συρρεύσουν ἐν ἀφθονίᾳ.

Στὴν πραγματικότητα ὁ μίστερ Χάμφρις ἦταν ἕνας ἀπατεὼν, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀφθονοῦν δυστυχῶς στὸν τραπεζιτικὸ κόσμο. Ὁ συνοψιλπὴς τοῦ Τζαΐμς Μπάρκλετ ἦταν ὁ ταμίας τῆς τραπέζης του καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀρθούρος εἶχε τὴν διευθύνει τοῦ λογιστηρίου. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐδὲν ἄξιζαν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τους, τοῦ ὁποίου εἶχαν τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.

Καὶ κείνο τὸ χειμωνιάτικο βράδυ, ποὺ ὁ Χάμφρις ἑτοιμάζετο νὰ ἐξαφανισθῇ, ὁ Τζαΐμς εἶχε πάει νὰ τοῦ κάμῃ τὴν τελευταία ἐπίσκεψι.

Εὐρίσκοντο στὸ γραφεῖο τοῦ πρώτου πατώματος τῆς ὡραίας βίλλας, ὅπου ἔμενε ὁ Χάμφρις, στὰ πρόσθυρα τοῦ Μόντρεαλ.

Καὶ ὁ τραπεζίτης ἐξέθετε τὸ σχέδιον τῆς φυγῆς του στὸν Μπάρκλετ. Μποροῦσαν νὰ μιλοῦν ἐλεύθερα, γιατὶ ὁ Χάμφρις εἶχε δώσει ἄδεια γιὰ ὅλη τὴ νύχτα στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό του.

Μιὰ δυνατὴ φωτιὰ φλογοβολοῦσε στὸ τζάκι. Κι' ἦταν εὐχάριστη ἡ διαμονὴ σ' ἐκεῖνο τὸ κομψὸ ἐπιπλωμένο γραφεῖο, τοῦ ὁποίου ἕνα πελώριο χρηματοκιβώτιο ἀπετέλεετο τὸ κυριότερο στόλισμα.

Ὁ Χάμφρις θ' ἀφινε πάνω στὸ γραφεῖο του μιὰ ἐπιστολή, ὅπου θάλεγε ὅτι ὑπέστη μεγάλας ἀπωλείας στὸ Χρηματιστήριο καὶ προτιμοῦσε τὸν θάνατο ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι. Μεθ' ὁ κρυπτόμενος ὅσο μποροῦσε καλλίτερα, θὰ πήγαινε στὸ σταθμὸ καὶ θάπαιρνε τὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὸν ἔβγανε στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Σὲ τρεῖς μῆνες, ὅταν θὰ κόπαζε ὁ θόρυβος ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἡ καταστροφὴ του καὶ ἡ δίθεν αὐτοκτονία του, θὰ σκάρωνε καμμιὰ καινοῦργια τράπεζα σὲ μιὰ μακρυνὴ πόλι, στὸ Μεξικὸ παραδείγματος χάριν. Οἱ ἀδελφοὶ Μπάρκλετ θὰ πήγαιναν νὰ τὸν βροῦν, γιὰ νὰ ἐργασθοῦν πάλι κοντά του. "Α, τί ὡραία ποὺ θὰ γελοῦσαν τότε, συλλογιζόμενοι τὶς ἄκαρπες ἔρευνες τῆς καναδικῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ βρῇ τὸ πτῶμα τοῦ μίστερ Χάμφρις !

Οἱ δύο βαγαπόντες γελοῦσαν ἀπὸ τώρα γι' αὐτὴ τὴ φάσσα.

Ἔπειτα ὁ τραπεζίτης ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χοντρὸ φορτσομωμένο ἀπὸ χαρτονομίσματα, ἔδγαλε δυὸ δεσμίδες τὼν τριῶν χιλιάδων δολλαρίων ἡ καθεμιὰ καὶ τὶς ἔδωσε στὸν Τζαΐμς.

— Γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν ἀδελφό σου.

— Εὐχαριστῶ, κύριε διευθυντά, καὶ εὐχομαι νὰ συναντηθοῦμε τὸ γρηγορότερο, ἔκαμε ὁ ταμίας. Τώρα πάω νὰ βρῶ τὸν ἀδελφό μου, ποὺ μὲ περιμένει σ' ἕνα σινεμὰ ἐδῶ κοντά. Προτιμότερο εἶνε νὰ μὴν ἔξῃ κανεὶς πὼς ἤλθα στὸ σπίτι σας ἀπόψε τὸ βράδυ...

— Δίκηο ἔχεις.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλλαξαν μιὰ τελευταία χειραψία, ἔπειτα ὁ Χάμφρις ἐξέθγαλε τὸν ἐπισκέπτη του κι' ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρ-τα τῆς ἐπαύλεως.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐκαθόταν στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραφε τὸ γράμμα ποὺ θ' ἀνήγγελλε τὴν αὐτοκτονία του στὴν ἀστυνομία.

«Περιελθὼν εἰς ἀπόγνωσιν λόγῳ τῶν ἀπωλειῶν τὰς ὁποίας ὑπέστην καὶ μὴ ἔχων τὸ θάρος νὰ ἀντιμετωπίσω τὰς δικαίας διαμαρτυρίας τῶν πταχόν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ποὺ εἶχαν ἐμπιστοσύνη καὶ κατεστράφησαν ἐξ αἰτίας μου, ἀπεφάσισα ν' αὐτοκτονήσω. Καὶ πηγαίνω νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀπόφασίν μου...»

Κοντὰ στὸ γραφεῖο, πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ὑπῆρχε ἡ πέτσινη βαλίτσα, τὴν ὁποίαν ὁ μίστερ Χάμφρις εἶχε ἑτοιμάσει καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν, ὡπως ἔγραφε, ἔρριχνε βλέμματα εὐχαριστήσεως.

***

Ὁ μίστερ Τόμας Γκρίφιτ, διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Καναδᾶ, καὶ ὁ Τζὶμ Πέλ, ντέτεκτιβ ποὺ εἶχε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλθει ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ ὀργανώσῃ στὸ Μόντρεαλ σῶμα μυστικῶν ἀστυνομικῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων μεθόδων, ἐξοπλισμένο πρωτοπόρα στὴ μεγάλη θερμάστρα τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ μόλις εἶχαν ἐπιστρέψει ἀπὸ μιὰ ἑβδομὰ ποὺ εἶχαν κάμει ἐκείνην τὴν νύχτα στὰ ἀποπτα καταγώγια τῆς πόλεως. Στὸ δεπλανὸ δωμάτιο οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας ἔπαιζαν χαρτιὰ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἐνῷ ἀπὸ ἄλλο δωμάτιο ἀκούγοντο αἱ συζητήσεις καὶ τὰ γέλια τῶν ἀστυφυλάκων.

— Κάνει κρύο δυνατό, ἔλεγε ὁ ντέτεκτιβ τρίβοντας τὰ χέρια του.

— Ναί, ἄρχισε νὰ χιονίζῃ... Αὔριο ὅλη ἡ χώρα θὰ εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ χιόνι, ἀπήντησε ὁ Γκρίφιτ. Τὸ κλίμα τοῦ Καναδᾶ εἶνε ἄγριο.

— Στὴ Νέα Ὑόρκη δὲν δοκιμάζουμε ποτὲ τέτοιο κρύο...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο. Ἕνας ἀξιωματικὸς πῆρε ἀμέσως τὸ ἀκουστικὸ καὶ σὲ λίγο εἶπε :

— Ἐλάτε, κύριε διευθυντά, συμβαίνει κάτι περίεργο.

Ὁ ἀξιωματικὸς φαινόταν ἀνήσυχος. Ἀμέσως ὁ Γκρίφιτ ἔτρεξε πρὸς τὸ τηλέφωνο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Πέλ. Ἔφεραν σ' αὐτί τους τὰ δύο ἀκουστικὰ καὶ νὰ τί ἄκουσαν :

— Βοήθεια, βοήθεια... ἔλεγε μιὰ φωνὴ μακρυνή. Κακοποιοὶ προσπαθοῦν νὰ διαρρήξουν τὴν πόρτα τῆς κατοικίας μου... Σὲ λίγο θὰ φθάσουν στὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκομαι. Τρέξτε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε διευθυντὰ τῆς ἀστυνομίας.

— Μὰ ποιὸς μοῦ μιλεῖ ; ρώτησε ὁ Γκρίφιτ, στὸν ὁποῖο εἶχε κάμει ἐντύπωσι ὁ ἀγωνιώδης τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἀγνώστου συνομιλητοῦ του.

— Ὀνομάζομαι Τζὼν Χάμφρις... Εἰμαι τραπεζίτης... Τὸ σπίτι μου εἶνε στὴν Κολόμπια Ἀβενιου ἀριθμὸς 14.

— Καλά. ἐρχόμεθα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς ὁ διευθυντὴς διέταξε :

— Νὰ ἑτοιμασθῆ ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο.....

Δυὸ ἀστυνομικοὶ θὰ μὲ συνοδεύσουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ντέτεκτιβ, σκιμμένος στὸ τηλέφωνο φώναζε :

— Ἀμυνθῆτε, κύριε Χάμφρις.

— Ἀδύνατον, δὲν βρίσκω πουθενὰ τὸ ρεβόλβερ μου. Χάθηκα... Ἐλάτε γρήγορα, γιατί παρεβίσαν τὴν πόρτα καὶ βρίσκονται τώρα στὸν διάδρομο... Δὲν τοὺς χωρίζουν πιὰ γιὰ νὰ φθάσουν ὡς τὸ γραφεῖο ποὺ βρίσκομαι παρὰ τρεῖς πόρτες, ποὺ δὲν θὰ δυσκολευθοῦν νὰ διαρρήξουν.

— Τότε φύγετε ἀπὸ κανένα παράθυρο.

— Τὸ γραφεῖο μου εἶνε στὸ ἰσόγειο κ' ἂν ἀνοίξω τὰ παραθυρόφυλλα γιὰ νὰ πηδήσω στὸν κῆπο, ὁ θόρυβος θὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν κακοποιῶν καὶ θὰ μὲ πιάσουν προτοῦ προφθάσω ν' ἀπομακρυνθῶ.

Ἡ μακρυνὴ φωνὴ ἔτρεμε, ἔσβυνε. Καταλάβαινε κανεὶς ὅτι εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλου τρόμου.

— Τὸ Πέλ εἶπε στὸν τραπεζίτη νὰ τελευταία φορὰ νὰ κάμῃ κουράγιο καὶ παρέδοκε τὸ ἀκουστικὸ σ' ἕναν ἀξιωματικὸ γιὰ νὰ παρακολουθῆσῃ τί θὰ γινότανε. Αὐτὸς φόρεσε τὸ γονδρὸ παλτό του καὶ ἔτρεξε νὰ κατέβῃ πρὸς τὸν Γκρίφιτ, ὁ ὁποῖος τοῦ φώναξε ἀπ' τὴν πόρτα.

Μπῆκαν ὅλοι στὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁλοταχῶς ξεκίνησαν γιὰ τὴ λεωφόρο Κολόμπια.

Εἶχε πάψει ἡ χιονίζῃ κι' ἕνα λεπτὸ ἄσπρο στρῶμα σκέπαζε τὸ ἔδαφος.

Σὲ λίγη ὥρα τὸ αὐτοκίνητο ἐσταματοῦσε μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 14 τῆς λεωφόρου. Πίσω ἀπὸ ἕνα κῆπο φραγμένο μὲ γίλλιες διεκρίνετο ἡ διώροφος ἔπαυλις.

Κανένα φῶς δὲν διεκρίνετο στὰ παράθυρα. Ὅλα ἐφαίνοντο ἥσυχα. Οἱ ἀστυφύλακες ἐκτύπησαν δυνατὰ τὸ κουδούνι, ποὺ ἦταν κρεμασμένο στὴν ἐξώπορτα. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβαναν καμμιὰ ἀπάντησι, πήδησαν στὸν κῆπο ἀπ' τὶς γρίλλιες, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν διευθυντὴ καὶ τὸν ντετεκτίβ.

Πολλὰ ἴχνη βημάτων ἔχάνοντο πάνω στὸ χιόνι τοῦ κεντρικοῦ δρόμου τοῦ κήπου. Τρεχάτοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφθασαν στὴν πόρτα τῆς βίλλας. Δὲν ἤτανε κλεισμένη μὲ κλειδί, ἤτν ἀνοιξαν χωρὶς κόπο καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὴ μικρὴ σκάλα.

Ὁ Χάμφρις, ὅπως εἶχε πῆ στὸ τηλέφωνο, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ γραφεῖο του στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ Γκρίφιτ καὶ οἱ συνοδοί του μὲ τὰ περίστροφα προτεταμένα ἀνοιξαν δυὸ πόρτες καὶ τέλος βρῆκαν τὸ γραφεῖο τοῦ τραπεζίτου. Στὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φαναρίων των εἶδαν ὅτι τὸ δωμάτιον ἦτο κενό. Ἀπόλυτος τάξις ἐβασίλευε ἐκεῖ μέσα, ὅλα ἦσαν στὴ θέσι τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου ποὺ ἐκρεμόταν στὸ ἄκρον τοῦ σύρματός του.

Ὁ Πὲλ τὸ πρόσεξε καὶ τὸ εἶπε στὸν Γκρίφιτ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἀπήντησε. Εἶχε βρῆ πάνω στὸ γραφεῖο μιὰ ἐπιστολὴ μὲ τὴν ἐπιγραφή :

«Πρὸς τὸν κύριον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας»

Ἀναψαν τὰ φῶτα καὶ βιαστικὰ ὁ Γκρίφιτ ἀνοιξε τὸ φάκελλο γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ περιεχόμενον. Ἦταν ἡ ἐπιστολὴ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χάμφρις ἀνήγγελλε τὴν ἀπόφασί του νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωή του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς πέσαμε θύματα φάρσας! ἔκαμε ὁ διευθυντής.

Ὁ Πὲλ ἔμενε σιωπηλὸς καὶ περιεργάζετο τὸ δωμάτιο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔσκυψε καὶ μάζεψε ἀπὸ τὸ ταπέτο ἕνα κομμὶ γκρίζο μὲ ἄσπρα στίγματα καὶ μὲ πέντε τρύπες.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί ἀπέγινε ὁ κύριος Χάμφρις ; εἶπε κατόπιν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς τηλεφωνοῦσε εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος ἑνὸς φόβου εἰλικρινοῦς καὶ ὄχι προσποιημένου. Ἂν δὲν ἦταν ὁ τραπεζίτης, τότε ποιὸς ἦταν ;

— Ἰδέαν δὲν ἔχω, ἀπήντησεν ὁ διευθυντής. Θὰ κάνουμε ἔρευνα σ' ὅλη τὴ βίλλα καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα θ' ἀνακαλύψουμε τὸ πτῶμα τοῦ τραπεζίτου.

Ἀλλὰ ἡ ἔρευνα ἀπέβη ἄκαρπος. Δὲν βρῆκαν κανένα πτῶμα. Καμμιὰ ἀταξία στὰ δωμάτια, κανένα ἴχνος διαρρήξεως στῆς πόρτες οὔτε στὸ χρηματοκιβώτιο. Ἂν ὁ Χάμφρις εἶχε αὐτοκτονήσει, θὰ εἶχε αὐτοκτονήσει ἄλλοῦ. Ἂν ἦταν αὐτὸς ποὺ τηλεφώνησε, τί εἶχε ἀπογίνει ;

Οἱ κακοποιοὶ ποὺ ἔλεγε ὅτι εἰσεχώρησαν στὴν κατοικία του, δὲν εἶχαν προξενήσει καμμία ζημία. Ἴσως νὰ εἶχαν ἀντικλεΐδια..... Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ἄθικτο χρηματοκιβώτιον ἔδειχνε ὅτι φοβηθέντες ἴσως εἶχαν φύγει προτοῦ νὰ πραγματοποιήσουν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ σχέδιό τους.

Ὁ Τόμας Γκρίφιτ σκεπτικὸς ἄφησε τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες νὰ φρουροῦν τὴν ἔπαυλι. Κι' αὐτὸς μὲ τὸν Πὲλ ἔφυγε σχολιάζων τὴν μυστηριώδη ἐκείνην ὑπόθεσιν.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἐπέστρεψαν στὴν ἔπαυλι συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ Μπόρναβ καὶ τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς Μπάρκλετ ποὺ εἶχαν κληθῆ ὡς μάρτυρες.

Ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Χάμφρις. Τὸ πρωὶ εἶχαν ἀνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς τραπέζης του καὶ τὸ βρῆκαν ἀδειανό.

Ὁ Τζαΐμς Μπάρκλετ ἐρωτηθεὶς κατέθεσεν ὅτι εἶχε παραδόσει ὅλα τὰ διαθέσιμα χρήματα καὶ χρεόγραφα στὰ χέρια τοῦ Χάμφρις τὸ περασμένο βράδυ. Ἡ παράδοσις εἶχε γίνει στὴν Τράπεζα ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπεβεβαίωσαν. Ὁ Τζὼν ὅμως ἐπρόσθεσεν ὅτι ὁ διευθυντὴς του εἶχεν ὕφος μελαγχολικὸ καὶ ἀνήσυχο.

Ἔφθασαν στὴ βίλλα καί, ἐνῷ ἔναν τεχνίτην ἐπιπλοποιὸ ἐπροσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιον, ὁ δικαστὴς Μπόρναβ, στρεφόμενος πρὸς τὸν μίστερ Γκρίφιτ, ρώτησε :

— Καὶ οἱ ἔρευνες ποὺ κάνατε γιὰ νὰ βρῆτε τὸν Χάμφρις ;

— Ὅλες στὰ χαμένα πῆγαν. Ψάξαμε σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ τὰ περιξ, ἀνακρίναμε πολλούς, κανεὶς δὲν εἶδε τὸν τραπεζίτη ἀπὸ χθὲς στὶς ἕξη τὸ βράδυ. Σὰν ν' ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε.

— Παράξενη ὑπόθεσις, μουμούρισε ὁ δικαστικός. Τί λέτε σεῖς γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία, κύριε Πέλ ; Δὲν εἶνε πολὺ μυστηριώδης καὶ νομίζετε ὅτι οἱ ντετεκτὶβ τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν ἐξιχνιάσουν εὐκολώτερα ἀπὸ μᾶς ;

— Δὲν τολμῶ ν' ἀπαντήσω καταφατικώς, ἀπήντησε ἀορίστως ὁ ντέτεκτιβ.

— Κατὰ τὴ γνώμη σας, ὁ Χάμφρις ηὐτοκτόνησε ἢ τοῦκασε ;

Ὁ Πὲλ ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία. Ὁ δικαστὴς ἀπηύθυνε τὴν ἴδια ἐρώτησι στὸν Τζαΐμς Μπάρκλετ, ὁ ὁποῖος ἀπήντησε κατηγορηματικά :

—Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ διευθυντὴς μου ηὐτοκτόνησε.

—Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ δική μου γνώμη, ἐπρόσθεσε ὁ Γκρίφιτ, ὅπως καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας ποὺ εἶχε μείνει στὸ τηλέφωνο καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἕναν κρότο σὰν ἐκπυροσκοπήσι περιστρόφου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ βαρειὰ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου, ὑποχρησίασα στὶς προσπάθειες τοῦ τεχνίτου, ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ ἀργά.

Ἔξαφνα ὅλοι, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ μὲ περιέργεια μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιον, ὑπεχώρησαν μὲ μιὰ κραυγὴ καταλήξεως.

Στὸ βάθος τοῦ πελωρίου χρηματοκιβωτίου, τοῦ ὁποίου τὰ ράφια εἶχαν ἀφαιρεθῆ, ἕνα σῶμα διεκρίνετο, διπλωμένο στὰ δύο, κουλουριασμένο.

—Τί θὰ πῆ αὐτό ; φώναξε ὁ μίστερ Γκρίφιτ πλησιάζων.

Βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας, ἔβγαλε τὸ πτῶμα ἀπὸ κεῖνο τὸ παράδοξο φέρετρο.

Ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει πρὸ πολλοῦ καὶ ἀκαριαίως συνεπείᾳ μιᾶς σφαίρας ποὺ τοῦ εἶχε διατρήσει τὸ κρανίον ἐκ τῶν ὀπισθεν.

—Μὰ ποιὸς εἶνε αὐτός ; ρώτησε ὁ διαστής.

—Εἶνε ὁ τραπεζίτης Χάμφρις, ἀπήντησεν ὁ Μπάρκλετ ποὺ εἶχε σκιφεῖ ἐπάνω στὸ πτῶμα καὶ περιεργάζετο τὸ πρόσωπο.

Ἐπηκολούθησε μιὰ στιγμὴ γενικῆς σιωπῆς. Οἱ παριστάμενοι ἀλληλοεκυτάζοντο κατάπληκτοι.

Ἤτανε φανερὸν ὅτι ὁ τραπεζίτης δὲν εἶχε αὐτοκτονῆσῃ, ἀλλὰ τὸν δολοφόνησαν. Ἀλλὰ τότε γιατί εἶχε γράψει ἐκείνη τὴν ἐπιστολὴ, ὅπου ἀνήγγελλε τὴν ἀπόφασί του νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωή του.

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου καμητεῖαν ἔγινεν ἕνας παρόμοιος διαγωνισμὸς μὲ ταξειδιωτικὰς περιστεράς, ποὺ ἐπέταξαν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν πενῆντα χιλιομέτρων ἀπὸ τὰς περιστερῶνας των.

Τὰ δύο περιστέρια, πραγματικὰ πετρωτὰ βέλη, διήνυσαν τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν μὲ μέσην ταχύτητα ἑκατὸν δέκα χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

ΑΒΛΑΒΕΣ ΦΩΤΑΕΡΙΟΝ

Τὸ φωταέριον, ποὺ δὲν χρησιμοποιεῖται πλέον πρὸς φωτισμὸν ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ μαγείρευμα, πρόκειται νὰ γίνῃ τελείως ἄβλαβές. Οἱ ἀπηλπισμένοι δηλαδὴ δὲν θὰ ἠμποροῦν πλέον νὰ καταφεύγουν εἰς τὸ μέσον αὐτὸ διὰ ν' αὐτοκτονοῦν. Ἕνας "Ἄγγλος μηχανικὸς κατώρθωσε νὰ κάμῃ τὸ φωταέριον τελείως ἀβλαβές, ὅπως τοὐλάχιστον ὑποστηρίζει ὁ ἴδιος. Μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι τὸ ἀέριον αὐτὸ στοιχίζει τὸ τριπλάσιον τοὐλάχιστον τοῦ σημερινοῦ, ἑπομένως δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραχθῇ εἰς μεγάλας ποσότητας. Πρὸς τὸ παρὸν λοιπὸν ἂς προσέχωμεν νὰ μὴν ἀφίνωμεν ἀνοικτοὺς τοὺς σωλήνας τοῦ γκαζιοῦ, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ πάθωμεν κανένα δυστύχημα.

Οἱ μεράλοι ρωμανλικοὶ ἔρωλες

Φράνλς Λίστ καὶ Μαρία ντ' Ἀγκοῦ

"Ἕνα εἰδύλλιο ἀοῦ ἀρτίξει μὲ σκάνδαλον διὰ νὰ σβύσῃ ἀδοούβως μέσα εἰς τὴν σιωαὴν"

Ἡ ἀνέκδοτη ἀλληλογραφία ἰων

Ὁ Λίστ καὶ ἡ κυρία ντ' Ἀγκοῦ κατέχουν μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι μεταξὺ τῶν μεγάλων ἐραστῶν, τῶν ὁποίων τοὺς ἔρωτας μᾶς διέσωσεν ἡ ἱστορία. Ὁ Βύρων ὑπῆρξεν ἕνας μεγάλος αὐθέντης, ὁ ὁποῖος ἔστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ τὴν σκανδαλίζουν. Ὁ Ἄλφρέ ντὲ Μυσσὲ καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη, σύγχρονοί των ἐπίσης, ἐφρόντιζαν νὰ μὴ δημιουργήσουν κανένα θόρυβον γύρω ἀπὸ τὰς σχέσεις των, ποὺ θὰ παρέμεναν σχεδὸν μυστικαὶ χωρὶς τὴν κακεντρέχειαν τῶν συγχρόνων των.

Ἡ περίπτωσις τοῦ Λίστ καὶ τῆς κυρίας ντ' Ἀγκοῦ ὑπῆρξεν ἐντελῶς διαφορετική. Οἱ ἔρωτες των ἀπετέλεσαν σκάνδαλον ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, διότι ἠρίχισαν μὲ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς συζυγικῆς στέγης ἐκ μέρους τῆς κομίσσης ντ' Ἀγκοῦ, ποὺ ἦτο μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας κυρίας τῆς παρισινῆς κοινωνίας τῆς ἐποχῆς της.

Αὐτὸ συνέβη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1833. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς συμπληροῦνται ἑκατὸ χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς σκανδαλώδους αὐτῆς ἐγκαταλείψεως.

Ἡ κυρία ντ' Ἀγκοῦ δὲν εἶχε εὕρει τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν γάμον καὶ ἠσθάνετο τὸ κενὸν νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά της, ὅταν ὁ Φράντς Λίστ ἐνεφανίσθη μπροστά της. Ἐκείνη ἦτο εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν, ὁ μουσικὸς μόλις εἴκοσι τριῶν. Ἀλλ' ἦτο διάσημος πλέον. Καὶ ἡ καλλονή του ἦτο καλλονὴ ἀρχαγγέλου, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἑνὸς συγχρόνου του.

"Ἰδοὺ πῶς μᾶς τὸν περιγράφει ἡ κόμησσα ντ' Ἀγκοῦ :

«Ὑψηλοῦ ἀναστήματος, λεπτὸς εἰς τὸ ἔπακρον, πρόσωπον ὠχρὸν μὲ μεγάλα γαλαζοπράσινα μάτια, μέσ' ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσαν γρίγορες ἀστραπές, φυσιογνωμία πονεμένη μὰ ἥσυχη, βάδισμα ἀσταθές, ποὺ σ' ἔκανε νὰ νομίζῃς ὅτι γλυστράει καὶ ὄχι ὅτι πατάει ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ὄψος ἀφηρημένον καὶ ἀνήσυχον, ὅπως ἑνὸς φαντάσματος, γιὰ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸ σκότος, ἔτσι ἔβλεπα ἐμπρός μου τὴν νεαρὰ μεγαλοφυΐα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ διήγειρε εἰς τὴν στιγμὴ ἀπὸ τὰς ζωηροτέρας περιεργείας, ὅπως οἱ θρίαμβοί του εἶχαν διεγείρει τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος πρὸ ὀλίγου».

Ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτὴν, ἡ κυρία ντ' Ἀγκοῦ δὲν κατώρθωσε ν' ἀντισταθῆ. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἠρνήθη μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἕνα οἰκογενειακὸν δρᾶμα ἀνέκυψε πρὸς στιγμὴν τὴν ὁρμὴν τῶν δύο ἐραστῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς συνενώσῃ μὲ μεγαλυτέραν θέρμην ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

Ἕνα κοριτσάκι τῆς κυρίας Ἀγκοῦ πέθανε τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἔπειτα ἀπὸ ἀρρωστὴν ἀσθένειαν. Ὁ Λίστ εὑρίσκετο τότε εἰς τὴν Σεσναί, φιλοξενούμενος ἀπὸ τὸν Λαμμεναί καὶ ἡ ἀπελπισία φαίνεται ὅτι τὸν εἶχε καταλάβει. Μέσα εἰς τὴν ἀπελπισίαν του αὐτὴν, τὸ πένθος τῆς μητέρας ἤλθε νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν γυναῖκα. Πόσον περίεργος εἶνε ἡ ἐπιστολὴ ποὺ τῆς γράφει τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς ἀπελπισίας ἡλίθιος.

«Σέ ἐὀλογῶ, Θεέ μου, σὲ ἐὀλογῶ διὰ ποιὸ τὸ. "Ω! Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, τὸ στῆθός μου ξονοίγεται καὶ πάλι. Καὶ ἐγὼ ἤμουν ἀπηλπισμένος. Ὑπέφερα ὅσα ἕνας ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ! Τώρα ἡ καρδιὰ μου τὸν πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια! Συγχώησησε με, Μαρία, γιατὶ ξεχνῶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ βλας τὰς θλίψεις καὶ ὅλους τοὺς πόνους σου καὶ σοῦ μιλῶ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν μου...»

Καὶ συνεχίζει :

—Μαρία, τὴστιγμὴ ποὺ θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ πῆς μὲ ὅλο τὸ μυαλό, μὲ ὅλη τὴν καρδιὰ, μὲ ὅλη τὴν ψυχή σου: Φράντς

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει ὅλες τὶς γυναῖκες

Πῶς ὁ ἀποκτήσεις ὡραῖα σώματα

Μιὰ ποῦ ἐὐκολη συνλαρὴ

Ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ ν' ἀναγνωρίσουμε στὴ γυναίκα, ὅτι ποτὲ δὲν ἀρνήθηκε νὰ ὑποδληθῇ καὶ σεὶς μεγαλύτερες ἀκόμη θυσίες, ὅταν αὐτὲς ἀφοροῦσαν τὴν διατήρησι ἢ τὴν ἐπαύξησι τῆς ὡμορφιᾶς της. Γιατὶ ἂν ἡ ἀρχαιότης τῆς εἶχεν ἀφῆσει ἀπόλυτη ἐλευθερία σεὶς μυνῆσεις καὶ τὴν ἀνάπτυξί της, ἤλθαν ὅμως ἀργότερα ἐποχὲς ποὺ τὴν ὑπέθαλαν σὲ πραγματικὰ μαρτύρια ποὺ ὅμως τὰ ὑπέμεινε μὲ τὴ μεγαλύτερη στοῖκτητα.

Τὴν ὑπεχρέωσαν νὰ φορέσῃ στοὺς ὤμους της βαρύτατα στολίδια καὶ ὁ λαιμός της ἀπέστη πραγματικὸ στραγγαλισμὸ. Τὴν ἐφόρτωσαν μὲ πολύπλοκα φορέματα ποὺ ἐπηύξαναν καταλληκτικὰ τὸν ὄγκο καὶ τὴν περιφέρειαν τοῦ σώματός της. Τὸ κορμί της ἐσφίχτηκε τυραννικὰ κάτω ἀπὸ ἕναν ἀτσαλένιο θώρακα, ποὺ φυσικὰ δὲν τὸν ἔκανε λιγώτερο ἀλύγιστο ἢ μεττξένα ἐπένδυσί του. Τὸ κρινολίνο, πολὺ ἀργότερα, ἐφυλάκισε πραγματικὰ τὸ κορμί της.

Ἕνας αἰώνας προτήτερα, τὸ πελώριο οἰκοδόμημα ποὺ ἐφκιαναν τὰ μαλλιά της, ἀνασηκώνα μὲ μερικὰ πρόσθετα καὶ βαρύτατα στύκερα, μετετόπιζε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός της, ἔτσι ποὺ τὴν ἐδυσκόλευε καὶ σ' αὐτὸ τὸ περάτημ-ί της ἀκόμη.

Καὶ ὅμως εὕρισκε κάποτε τὸν τρόπο νὰ εἶνε ὡραία. Ἀλλὰ μόνον τὸ πρόσωπό της εἶχε διατηρηθῆσει τὴν φυσικότητά του. Εἶνε ἀλήθεια πῶς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔπαιζε πάντοτε τὸν σπουδαιότερο ρόλο ἡ συνήθεια, ποὺ ἀποτελεῖ ἴσως τὸν βασικὸ κανόνα τῆς αἰσθητικῆς κάθε ἐποχῆς. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει φυσικὰ οὔτε ἀμετάβλητος οὔτε παγκόσμιος κανὼν τῆς γυναικείας καλλονῆς.

Ἡ γιαγιάδες μας μποροῦσαν νὰ κρύδουν ἀξιόλογα ὅλες τὶς ἀτέλειες τοῦ κορμιοῦ τους. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ μαντεύῃ τίποτε. Τοὺς ἦταν ἀρκετὸ νὰ ἔχουν ὡραῖα μάτια, λεπτὴ ἐπιδερμίδα καὶ χαρακτηριστικὰ ἐλκυστικὰ ἢ ἁρμονικά.

Τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει πολὺ σήμερα.

Ἡ σύγχρονη γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸ παντὸς ὡραῖο σῶμα, ἀφοῦ ἡ μόδα τὴν ὑποχρεώνει νὰ δείχνῃ ὅλη τὴν πλαστικότητα ἢ τὴν ἀτέλεια τῶν γραμμῶν του.

Ἡ πλαστικότης, ποὺ ὁ μεσαῖων εἶχε καταγνήξει καὶ οἱ ἑπόμενοι αἰώνες εἶχαν διαδοχικὸ περιφρονήσει ἢ καταχρίνει. ξαναπῆρε πράγματι στὴν ἐποχή μας τὴν ἐξέχουσα θέσι ποὺ κατεῖχε στὰς Ἀθήνας καὶ τὴ Ρώμη.

Ἀ' Γερμανίδες, ἔγραφε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας μεγάλος αἰσθητικὸς τῆς ἐποχῆς μας, ἔχασαν τὸ ὑπερβολικὸ ἐκεῖνο λάχος ποὺ ἔκανε τόσον ἀντιπαθητικὲς τὰς προγόνους τοῦ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ κάνουν πολὺ γυμναστικὴ καὶ τρώνε ὀλιγώτερο. Σήμερα ὅλες ἡ Γερμανίδες ἔχουν ὡραῖα σώματα. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε, προσέθετε, πῶς ἡ πλαστικότης ἐνὸς σώματος ἀναπληρώνει τὰ πάντα καὶ πῶς τίποτε δὲν ἀναπληρώνει τὴν πλαστικότητα».

Ἀλλ' ἂς σταματήσουμε ἐδῶ.

Ἡ δίαιτα στὴν τροφὴ καὶ ἡ γυμναστικὴ ἄσκησις ἀποτελοῦν ἀσφαλὲς τοὺς δύο κυριωτέρους παράγοντας γιὰ τὴν ἀπόκτησιν μιᾶς ἁρμονικῆς γραμμῆς.

Ἀλλὰ πόσαι καταχρήσεις δὲν ἔχουν γίνει ἐξ ἀφορμῆς των. Ἡ μία—ἡ δίαιτα στὴ τροφὴ—ἐξ ἀφορμῆς τῆς αὐστηρᾶς προσηλώσεως σ' αὐτὴ ἔχει διατηρήσει τὴ γραμμὴ εἰς βάρος τῆς ὑγείας—μὲ ἄλλα λόγια τῆς ζωῆς. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν ὡραία γραμμή, ἀλλὰ δὲν εἶνε πιὰ τίποτα ἄλλο ἀπὸ ὡμορφες κούκλες. Εἶνε ἀδύνατο νὰ ζήσουν, νὰ ἀπολαύσουν τὴ ζωή, γιατὶ ὁ ὀργανισμός τους ἔχει ἐξασθενήσει καὶ τὸ αἷμα ἔχει παγώσει καὶ ἔχει γίνει λευκὸ μέσα στὶς φλέβες τους. Εἶνε ὡραῖα μάρμαρα.

Ἡ δεύτερη ἔχει κάμει τὴν γυναῖκα ἕνα ἀγριοκάτσικο. Ὄχι φυσικὰ ἡ πραγματικὴ ἄσκησις τοῦ σώματος. Ἀλλ' ἡ ἀκρότητες στὶς ὁποῖες ἦταν ἀναπότρεπτο νὰ ὁδηγήσῃ τὴν γυναῖκα ἡ νυχλὴ προσήλωσις σ' αὐτή.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ ;

Οἱ σύγχρονοι αἰσθηκικοὶ τῆς ἁρμονίας τῶν γραμμῶν τοῦ γυναικείου σώματος συνιστοῦν τὸ μπάνιο ὡς τὸ καλύτερο μέσον γιὰ τὴν διατήρησι καὶ τὴν ἀνάπτυξί της.

Σταθῆτε ὅμως. Ὑπάρχουν μπάνια καὶ μπάνια. Τὸ μπάνιο γιὰ τὸ ὁποῖον σᾶς μιλοῦμε εἶνε μία μικρὴ ἐπιστήμη καὶ εἶνε δύο εἰδῶν. Τὸ μπάνιο μέσα σὲ «ἀερωδὴν ἀφρὸ» καὶ τὸ μπάνιο μέσα σὲ «ὑδυγονοῦχον ἀφρὸν». Τὸ πρώτο προκαλεῖ μιὰ ἄφθονη ἐφίδρωσι, χωρὶς ὅμως νὰ μεταδάλῃ τὴν κανονικὴ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρώπου—καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σημαντικότερον. Δὲν προσθέλλει συνεπὲς τὴν καρδιὰ καὶ εἶνε τελείως ἀκίνδυνον ὁσονδήποτε ὑψηλὴ καὶ νὰ εἶνε ἡ θερμοκρασία του.

Τὸ δεύτερο κατευνάζει τὰ νεῦρα καὶ δίνει στοὺς μῦς τὴν φυσικὴ εὐλυγισία καὶ τὴν ἀκμαιότητά τους. Τοὺς ξανανεώνει.

Πῶς γίνονται τὰ μπάνια αὐτά ;

Ο τρόπος τῆς πασκευῆς τους εἶνε ἀπλούστατος. Ὁ ἀφρὸς κατασκευάζεται ἀπὸ νερὸ εἰς ἀναλογίαν 18)0 καὶ ἀπὸ ἀέρα—γιὰ τὰ πρώτα—ἢ ὀξυγόνο—γιὰ τὰ δεύτερα—εἰς ἀναλογίαν 90)0. Τὸ νερὸ τοποθετεῖται μέσα σ' ἕνα εἶδος μακρυοῦ φυσητῆρος μὲ ἐμβολόν. Ἐὰν θέλουμε νὰ ἔχουμε ἕνα μπάνιο «ἀερωδοῦς ἀφροῦ», βάζουμε ὅλο τὸ νερὸ μέσα στὸ φυσητῆρα καὶ ἀφίνουμε τὸν ὑπόλοιπον ὄγκο του κενὸν, δηλαδὴ πληρωμένου μὲ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. Ὅταν τρόκειται νὰ ἔχουμε μπάνιο «ὑδυγονοῦχου ἀφροῦ» τότε πληρώνουμε τὸ ὑπόλοιπο 9 ο)ο τοῦ φυσητῆρος μὲ ὀξυγόνον.

Ἐφαρμόζουμε ἔπειτα τὸν φυσητῆρα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λουτροῦ καὶ ἀρχίζουμε νὰ πιέζουμε τὸ ἐμβολόν. Τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου ἀρχίζει νὰ γεμίζῃ ἀμέσως φυσαλίδες καὶ εἰς τὸ τέλος καλύπτεται ἀπὸ ἕνα παχὺ στρῶμα ἀφροῦ. Εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμὴ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ μπάνιο.

Τὰ μπάνια αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουται σὲ θερμοκρασία 36ο καὶ ἡ διάρκειά των ποικίλλει μεταξὺ τῶν πέντε καὶ 25 λεπτῶν.

Ἐκεῖνοι ποὺ τὰ συνιστοῦν—καὶ εἶνε δέδαια ἀυθεντίαι σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα—ὑποστηρίζουν, ὅτι τὰ μπάνια αὐτὰ εἶνε ὄχι μόνον τὰ καταλληλότερα γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ λεπτύνῃ ἀλλ' ὅτι ἡ χρῆσις των ἐξασφαλίζει συγχρόνως τὴν καλύτερη ἀνάπτυξι τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος, γιατὶ τὰς ἐπαναφέρει στὴ φυσικὴ τους κατάστασι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχουν ξεφύγει συνεπείᾳ τῶν ὅρων τῆς ζωῆς ἢ τῆς κληρονομικότητος. Ἐμεῖς δὲ μποροῦμε φυσικὰ νὰ ποῦμε τίποτε σ' αὐτά. Ἠ ἀναγνώστριές μας ὅμως μποροῦν νὰ τὰ δοκιμάσουν, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν ἀπαιτοῦν καμμιὰ σχεδὸν πρόσθετη δαπάνη γιὰ ὅσες ἔχουν μπάνια στὰ σπίτια των.

Ἐκλεκτὰ διηγήματα

Ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ

Τοῦ Μάττεβυ Γουάϊτ

Ὁ δόκτωρ Ζάρβις ἦταν μόνος, καθισμένος στὸ γραφεῖον του, καὶ διάβαζε γιὰ πέμπτη φορὰ ἕνα γραμματάκι ποὺ εἶχε λάβει μόλις τότε. Στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ, ἀνάμεσα σὲ τόσα βιβλία, ἡ μορφή του φαινόταν πιὸ σκληρή, σὰν κάτι νὰ τὸν ἔκανε νὰ πονᾷ.

Γλυκὲς καὶ ὀδυνηρὲς ἀναμνήσεις, πιὸ πολλὲς ἢ τελευταῖες αὐτές, ξύπνησαν μέσα του ἀπὸ τὸ δάθραμα τῆς μικρῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς, ποὺ τὴν ἔσχισε σὲ μιὰν ἔξαψι θυμοῦ. Καὶ ὁ ὅμος ἦταν μιὰ πρόσκλησι γιὰ ἕνα ἰατρικὸ συμβούλιο μὲ τὸν διασημότερον χειρουργὸ ἀπ' ὅσους ἐγνώριζε, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελοῦσε τιμὴν γι' αὐτόν, ἐνὰ φτωχὸν γιατρόν, ποὺ ἦταν ἀπὸ τόσα χρόνια σὰν ἀφάνεια ἑνὸς χωριοῦ.

Τὸ γραμματάκι ἔλεγε :

«Ἀγαπητὲ δόκτωρ Ζάρβις,

Ἡ μητέρα σᾶς παρακαλεῖ νὰρθῆτε σήμερα στὶς ἑπτὰ γιὰ νὰ ἐξετάσετε τὸν κύριον Γουάϊτ ποὺ εἶνε ἄρρωστος βαρειὰ στὸ σπίτι μας καὶ νὰ συναντηθῆτε μὲ τὸν χειρουργὸν Λίνναρντ, τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἴσως μιὰ ἐγχειρησι θὰ εἶνε ἀναπόφευκτη, ἀλλὰ θέλουμε πρῶτα ν' ἀκούσουμε καὶ τὴ γνώμη σας.

Ἔβελιν Μόρρις».

Κρυμμένα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, ὁ Ζάρβις εἶχε καὶ ἄλλα γράμματα, γραμμένα ἀπ' τὸ ἴδιο χέρι, γιατὶ ἡ Ἔβελιν δὲν τὰ ἔγραφε ἐξήντα ὅταν χωρίστηκαν, δυὸ χρόνια πρίν. Αὐτὸς τὴν εἶχε ἀγαπήσει, ἐσπούδασε κι' ἐργάστηκε μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μποροῦσε κάποτε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό του. Καὶ ἀρραβωνιάστηκαν. Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Ἔβελιν ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ στὸ ἐξωτερικό, γιὰ μιὰ κληρονομιὰ τῆς μητέρας της καὶ τὰ γράμματά της ἄρχισαν πρῶτα νὰ γίνωνται ἀραιὰ καὶ μετὰ σταμάτησαν ἐντελῶς. Στὸ τελευταῖο της γράμμα τοῦλεγε καθαρὰ πῶς ἔπρεπε νὰ διακόψουν τὰς σχέσεις.

Ὁ Ζάρβις ὑπέφερε σιωπηλὰ ἀπὸ τότε, κλείνοντας μέσα στὴν ψυχή του ὅλον τὸν πόνο. Μετὰ δυὸ χρόνια ἡ Ἔβελιν ξαναγύρισε στὴν Ἀμερική. Ἤταν ζωμρρὴ καὶ δροσερή, πολλοὶ ἄρχισαν νὰ φλερτάρουν μαζί της καὶ τέλος ἔμαθε ὁ Ζάρβις πῶς ἀρραβωνιάστηκε μὲ κάποιον κύριον Γουάϊτ, κατὰ πολλὰ χρόνια μεγαλύτερόν της. Τώρα εἶχε λάβει αὐτὸ τὸ γράμμα. "Ἔπρεπε νὰ πάῃ ἢ ὄχι ;

Ἡ φιλοτιμία τοῦλεγε νὰ πάῃ γιὰ ν' ἀποδείξῃ μὲ τὴν συμπεριφορά του τὴν ἀδιαφορία γιὰ τὴν προσδολὴ ποὺ ἔλαδε. Μιὰ προσίσθησι ὅμως τὸν εἰδοποιοῦσε πῶς οὔτε ὁ θυμός του, οὔτε ἡ περιφρόνησί του δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὴν μυστηριῶδη γοητεία τοῦ παλησῦ πάθους. Ὕστερα ἀπὸ λίγο δισταγμὸ νίκησε μέσα του ἡ περιφάνεια κι' ἐπῆγε στὸ σπίτι τῶν Μόρρις. Ἠ Ἔβελιν τὸν ὑποδέχθηκε σσδαρὴ κι' εὐγενικειὰ καὶ τὸν εὐχαρίστησε ποὺ ἦρθε.

—Εἶμαι τόσο στενοχωρημένη γιὰ τὸν κύριον Γουάϊτ, εἶπε, κι' ἐλπίζω πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὸν σώσω.

Ὁ Ζάρβις ἀπήντησε λακωνικὰ πῶς δᾶκανε ὅ,τι μποροῦσε. Τὸν ἔμπασαν στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀναγκάστηκε νὰ πηγαίνῃ καθημερινὰ στὸ σπίτι, καὶ νὰ συναντᾶται μὲ τὴν Ἔβελιν. Μέσα του κάποτε ἐθύμωσε στὴ σκέψι πῶς εἶχε προτιμήσει αὐτὸν τὸν γέρον ποὺ τὴν περνοῦσε πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ ἡ αὐστηρὴ του συμπεριφορὰ δὲν ἔδειχνε κανένα ἀπὸ τὰ συναισθήματά του καὶ ἡ Ἔβελιν φαινόνταν πειραγμένη ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία του. Ὄχι ἐπειδὴ θόθελε νὰ συνάψουν πάλι τοὺς παληοὺς δεσμοὺς, ἀλλὰ ἦταν ἐλαφρὴ καὶ φιλάρεσκη καὶ ἡ φωνή της εἶχε κάτι σὰν παράπονο, λὲς κ' ἤθελε νὰ θυμηθῇ τὰ περασμένα. Κανένας ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ διακρίνῃ αὐτό, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς ποὺ ἤξερε ταραζόνταν καὶ ὑπέφερε.

"Ὑστερα κατάλαβε κι' αὐτὸς τὴν ἀδυναμία του. "Ἐννοιοθε πὼς κόντευε νὰ πέσῃ σ' ἕνα δάρασβρο καὶ ὅτι αὐτὴ τὸν ἐσπρωχνε στὸ χαμό.

Ὁστόσο ὁ Γουάϊτ, ποὺ τὸν εἶχαν βεδαιτευθῆ ἀποκλειστικὰ σ' αὐτόν, ἐπήγαινε καλύτερα, καὶ ὁ χειροῦργος Λίνναρντ εἶπε μιὰ μέρα πὼς ἦταν ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἡ ἐγχείρησι δὲν ἦταν πιὰ ἀνάγκη νὰ γίνῃ.

Ἠ "Ἔβελιν, ποὺ συνώδευε τὸν χειροῦργο ὅλ' τὴν ἐξόπορτα, δρῆκε στὸν ἀντιθάλαμο τὸν Ζάρβις, ποὺ μετροῦσε μὲ τὸ σταγονόμετρο ἕνα φάρμακο.

—Ὁ δόκτωρ Λίνναρντ μοῦ εἶπε πόσο πρέπει νὰ σᾶς εὐγνωμονῶ, τοῦ πε συγκεκινημένη. Πρέπει νὰ μὲ συγχώρησετε...

Ὁ Ζάρβις ἐσταμάτησε τὸ μέτρημα.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ; ρώτησε χλωμὸς καὶ σαστισμένος.

—Θέλω μονάχα νὰ μεῖνουμε φίλοι, ἐλπιζομούρισε μετανοιωμένη γιὰ τὸν ὑπαινιγμὸ ποὺ ἔκανε στὸ παρελθόν.

Αὐτὸς τῆς ἄρπαξε τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε μὲ δύναμι :

—Σεῖς πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ἂν τὸ παληὸ ἐκεῖνο αἴσθημα πέθανε μέσα σας...

Ἠ "Ἔβελιν, τρομαγμένη ἀπ' τὴ φωνή του, ἐτράδηξε τὰ χέρια της ἀπ' τὰ δικά του.

—Δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω τὰ λόγια σας, εἶπε. Πρέπει νὰ πάρω τὸν κύριον Γουάϊτ. Ἤθελα μονάχα τὴ συγγνώμη σας.

Κατάλαβε πὼς κάποιος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε καὶ, δίχως νὰ προσμένῃ ἀπάντησι, τράδηξε κατὰ τὴν πόρτα κι' ἔφυγε.

Ὁ Ζάρβις πῆρε πάλι τὸ σταγονόμετρο κι' ἕνας πειρασμὸς ἀκατάδλητος τὸν ἐκυρίευσε. Στ' αὐτιά του ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια της : «Πρέπει νὰ πάρω τὸν κύριον Γουάϊτ». Ἂν ἦταν ἐλεύθερη ;..

Ἠ σταγόνες ἔπεφταν στὸ ποτῆρι ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Ἤταν ἕνα δυνατὸ ναρκωτικὸ καὶ ἡ δόσις ἦταν τώρα ἀρκετὴ κπὶ γιὰ ἕνα γερὸν ὀργανισμό. Ἀλλὰ ὁ Ζάρβις δὲν σταμάτησε... Ἀφησε κι' ἄλλες σταγόνες νὰ πέσουν...

Ὡστόσο ἡ "Ἔβελιν εἶχε πλησιάσει ξανὰ καὶ ἁπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ποτῆρι.

—Τώρα κοιμᾶται, γιατρέ. Θὰ τοῦ τὸ δώσω ὅταν ξυπνήσῃ ;

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ζάρβις, κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ ξαναδῇ τὸν ἄρρωστον.

Τὸ βράδυ κάπου τὸν καλέσαν ἐπειγόντως καὶ γύρισε στὸ σπίτι ἀργά, κουρασμένος, μὲ τὴν ψυχὴν ἀνάστατη. "Ἔπεσε ἀμέσως στὸ κρεβάτι καὶ τὸν πῆρε ἕνας ὕπνος βαρύς.

Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ξύπνησε. Ἠ ταραχὴ τῆς προηγουμένης βραδυᾶς εἶχε ἠρεμήσει, τὸ δωμάτιο ἦταν ψυχρὸ, καὶ μιὰ παγωνιὰ θανάτου πλημμύρισε τὴν ψυχή του. Θυμήθηκε τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε κι' ἐτρόμαξε. Πῶς μπόρεσε νὰ συρθῇ τόσο στὸ βοῦρκο ; Εἶχε προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ εἶχαν, τὴν ἐπαγγελματικὴ τιμή του καὶ κάθε ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. "Ἠταν πιὰ δολοφόνος καὶ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ στὴ συνείδησι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Γύρω κοὶ μέσα του σκοτάδι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀσφαλῶς ὁ Γουάϊτ θᾶχε πεθάνει. "Αχ' ἀν ὁ Θεός... Ἀνατρίχιασε. Αὐτός, ὁ δολοφόνος, τολμοῦσε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν Θεό ;

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ δηματίζῃ ἀπελπισμένα ἀπὸ δωμάτιο. "Εξω ἔξημέρωνε.

Στὴ σιγή, ἕνα κουδούνι ἐχτύπησε. "Ετρεξε ν' ἀνοίξῃ μὲ τὴν καρδιὰ ἀνάστατη. "Ἕνας νυσταγμένος ὑπηρέτης ἐρχόνταν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πὼς ὁ Γουάϊτ εἶχε πεθάνει καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ πάῃ στὸ σπίτι.

Διέσχισαν μαζὶ τοὺς δρόμους τῆς μικρῆς πολιτείας, βυθισμένης ἀκόμη στὸν ὕπνο. Ὁ γιατρὸς περπατοῦσε σὰν ὑπνοδάτης. "Ὁλα φαινόνταν νεκρωμένα μέσα του : τὰ νειάτα, ἡ παρηφάνεια, ἀκόμη καὶ τὸ ἐξωφρενικὸ ἐκεῖνο πάδος, ποὺ ἦταν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του.

Ἐμπῆκε μὲ κάποιο δισταγμὸ στὸ σκοτεινὸ σπίτι. Στὸν διάδρομο ἔννοιωσε μιὰ μυρωδιὰ λουλουδιῶν καὶ κλειστοῦ χώρου. Ἠ "Ἔβελιν τὸν περίμενε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ταραγμένη.

—Πότε πέθανε ; ρώτησε ὁ Ζάρβις δίχως νὰ τὴν κυττάξῃ.

—Κατὰ τὶς δέκα τὴ νύχτα. "Εχω ὅμως ἕνα βάρος στὴ συνείδησί μου, γιατρέ. Κοιμᾶνταν τόσο καλὰ ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἐνοχλήσω γιὰ τὸ φάρμακο. Καὶ ὕστερα μοῦπεσε τὸ ποτῆρι καὶ χύθηκε ὅλο. "Ηθελα νὰ σᾶς καλέσω ἀμέσως, ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πιά. "Αρχισεν ὁ ρόγχος, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ξεψύχησε. "Αχ, γιατρέ μου ! "Αν τοῦδινα τὸ φάρμακο ἐγκαίρως, ἴσως θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ ! ...

Σταμάτησε κατάπληκτη. Ξάφνου ὁ γιατρὸς τῆς εἶχε ἀρπάξῃ ἕνα χέρι καὶ τὸσφιγγε μὲ πάθος, ἐνῷ ἐμουρμούριζε :

—Θάταν ἡ θέλησι τοῦ Θεοῦ !...

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΝΕΚΡΩΝ

Εἰς τὴν κωμόπολιν Ζορόσκα τῆς Πολωνίας ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν ἕνας γέρων χωρικὸς ἡλικίας 65 ἐτῶν.

Ὁ νεκρὸς ἐτοποθετήθη μέσα εἰς ἕνα φέρετρον καὶ οἱ συγγενεῖς του ἔκαμαν ὅλας τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν κηδείαν ποὺ ἐποδεκείτο νὰ γίνῃ τὴν ἑπομένην.

Τὰ δύο παδιὰ καὶ ἡ σύζυγος του νεκροῦ ἀγρυπνοῦσαν παρὰ τὸ φέρετρον, ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους ἐξῆλθε διὰ νὰ ψωνίσῃ καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὴν μητέρα του ἐπῆγαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ δειπνήσουν.

Ὁ νεκρὸς ἔμεινεν ἀρκετὴν ὥραν μόνος, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ τὸν ἀγρυπνήσῃ.

Ἐπρόκειτο ὅμως περὶ νεκροφανείας, διότι εἰς μίαν στιγμὴν συνῆλθε, ἔβγῆκε ἀπὸ τὸ φέρετρον καὶ, ὄπως ἦτο τυλιγμένος μὲ τὰ σάβανά του, μετέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὅπου ἤκουσε θόρυδον.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ σύζυγός του, τόσον συνεκινήθη, ὥστε ἔπαθε ἀπὸ συγκοπὴν καὶ ἐσωμπαίσθη εἰς τὸ πάτωμα νεκρά.

—Ὁ υἱός πὼ ἔτρωγε μαζί της, νομίσας ὅτι πρόκειται περὶ φαντάσματος, ἐπετέθη κατὰ τοῦ γέροντος πατρός του μὲ ἕνα ξύλο καὶ τὸν ἐξυλοκόπησεν ἀγρίως.

Εἰς τὴν φασαρίαν ποὺ ἐπηκολούθησεν ἔσπευσαν πολλοὶ γείτονες, ποὺ ἐπετέθησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ὅμως συνῆλθε τελείως μὲ τὸ ξύλο καὶ ἔτρῶπη εἰς φυγήν.

Τὴν ἑπομένην, ἀντὶ τοῦ γέροντος, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ φέρετρον του ἡ σύζυγος καὶ ἐκηδεύθη ἀντ' αὐτοῦ

Ἰστοριοῦλες

Ὁ κύριος δὲν καταλαβαίνει

Τοῦ Ζουὰν Βαλέρα

Μιὰ φθινοπωρινὴ μέρα μπῆκε στὸ λιμάνι τοῦ Ἀμδούργου μιὰ ἰσπανικὴ γολέτα, μὲ πλούσιο φορτίο ἀπὸ διαλεχτὰ κρασιά, σῦκα, σταφίδες, ἀμύγδαλα καὶ λεμόνια, ὅλα ἀπ' τὴ Μαλάγα. Ὁ πλοίαρχος, ὁ πιλότος καὶ ὁ λοστρόμος ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ τὴ δουλειά τους, ἀλλὰ μόνον αὐτήν. Ὅλα τ' ἄλλα τ' ἀγνοοῦσαν, καὶ περσότερο ἀπ'ὅλα τὰ γράμματα. Εὐτυχῶς, εἶχαν μαζὶ τους ἕναν ἐξυπνότατον νέον ἀπ' τὴ Μαλάγα, ποὺ τὸν ἔλεγε προσλάδει ὁ πλοίαρχος γιὰ γραμματέα του. Δὲν ὑπῆρχε τέχνη ἢ ἐπιστήμη ποὺ νὰ τὴν ἀγνοοῦσε. Ἔτσι ἐγνόριζε τὶς γλώσσες ὅλων τῶν λαῶν : τὶς ἔγραφε καὶ τὶς μιλοῦσε στὴν ἐντέλεια.

Τὸ λιμάνι τοῦ Ἀμδούργου ἦταν γεμάτο πλοῖα, κάθε ἐθνικότητος καὶ μεγέθους. Ἀπ' ὅλα ὅμως κινοῦσε τὴν περιέργεια καὶ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἰσπανῶν ναυτῶν ἕνα πελώριο καὶ ὡραιότατο καράδι, ναυπηγημένο μὲ τόσην τελειότητα, μὲ τόσην πολυτέλεια καὶ κομψότητα, ποὺ φαινόνταν πραγματικὸ θαῦμα.

Οἱ Ἰσπανοὶ θέλησαν ἀμέσως νὰ μάθουν τίνος ἦταν αὐτὸ τὸ καράδι, καὶ ἀνέθεσαν στὸν γραμματέα νὰ ρωτήσῃ μερικοὺς ντόπιους ποὺ εἶχαν ἀνέβει στὸ πλοῖο τους. Ὁ γραμματέας ρώτησε κι' ἔδωκε αὐτὴν τὴν ἀπάντησι στοὺς προϊσταμένους του :

— Τὸ καράδι αὐτὸ ἀνήκει σ' ἕναν πλουσιότατον ἔμπορον κι' ἐφοπλιστὴν τῆς πόλεως, ποὺ λέγεται κύριος Νίχτεδερστέχεν (ποὺ στὴν γερμανικὴ σημαίνει — δὲν καταλαδαίνω).

— Νὰ ἕνας ἄνθρωπος ἀληθινὰ τυχερός ! σκέφθηκε μὲ ζήλεια ὁ πλοίαρχος.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο κατέδηκαν σὰν ξηρὰ κι' ἔκαμαν ἕνα γῦρο στὴν πόλι. Εἶνε περιττὸ νὰ περιγράψωμε τὴν ἐκπληξί των ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ πράγματα ποὺ εἶδαν καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὰ κτίρια.

Πίσω ἀπὸ κάτι μπρούντζινα καὶ ἐπίχρυσα κάγκελλα, στὴ μέση ἑνὸς πάρκου γεμάτου μεγάλα δέντρα φορτωμένα καρπούς, σ' ἕναν κῆπο μὲ ὡραιότατα πολύχρωμα λουλούδια, εἶδαν ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα μέγαρα ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν στὸν κόσμο. Παρακάλεσαν λοιπὸν τὸν νεαρὸ γραμματέα νὰ ρωτήσῃ κάποιον τίνος εἶνε τὸ μεγαρο αὐτό.

Ὁ γραμματεὺς ἐσταμάτησε ἕνα διαδάτη, τὸν ρώτησε, κι' ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος στοὺς συντρόφους του, τοὺς εἶπε :

— Τὸ μέγαρο αὐτὸ ἀνήκει στὸν ἔμπορον, ἰδιοκτήτην καὶ ἐφοπλιστὴν τοῦ πλοίου ποὺ εἴδαμε : τὸν κύριον Νίχτεδερστέχεν.

Ἐσυνέχισαν τὸ δρόμο τους, θαυμάζοντες διαρκῶς γιὰ ὅσα ἔδλεπαν : καλοντυμένους κυρίους ποὺ ἐπήγαιναν πεζῆ, ἐφιπποὶ ἢ μὲ ἁμάξι, ἐκτὸς ἀπ' τὶς ὡραιότατες καὶ κομψοντυμένες κυρίες, ποὺ τραδοῦσαν ὅλη τους τὴν προσοχή. Μία ὅμως ἀπ' τὶς κυρίες αὐτὲς ποὺ ἔκαμε νὰ τὰ χάσουν κυριολεκτικὼς γιὰ τὴν θαυμαστὴν ὡμορφιά της : ἦταν νέα, ξανθὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς σὰν αὐτοκρατεῖρα. Ἦταν ξαπλωμένη σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ πολυτελέστατο ἁμάξι, ποὺ τὸ ἔσυραν δύο θαυμάσια ἀγγλικὰ ἄλογα.

Κατάπληκτοι γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐκείνην ἐμφάνισι, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς θεϊκοῦ πλάσματος, θέλησαν ἡμέρας νὰ μάθουν ποιά ἦταν. Ἔσπευσεν ὁ γραμματέας νὰ ρωτήσῃ. Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε τοὺς εἶπε :

— Εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ ἐμπόρου, ἐφοπλιστοῦ, ἰδιοκτήτου τοῦ πλοίου καὶ τοῦ παλατιοῦ : ἡ σύζυγος τοῦ κυρίου Νιχτεδερστέχεν.

Τὸ ἀν' ἐμεῖς οἱ Ἰσπανοὶ δὲν εἴμαστε συνήθως φθονεροί, ἀλλὰ τούναντίον πολὺ μεγαλόψυχοι, σᾶς βεδα

Ἡ ἐπικίνδυνος ζωὴ τῶν θηριοδαμαστῶν

Οἱ πρῶτοι θηριοδαμασταί.- Μία ἐνοχλητικὴ τίγρις ποὺ δημιουργεῖ ἕνα νέο ἐπάγγελμα.- Περιπέτειαι ποὺ προκαλοῦν τὴν φρίκην.- Ἕνα ἀνθρώπινον κεφάλι ποὺ μένει εἰς το στόμα ἑνὸς λέοντος.- Ὁ Σουλτάνος καὶ ἡ Μυλαίδη.

Δὲν ὑπάρχει, ἀσφαλῶς, πειὸ ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα ἀπὸ τὸν θηριοδαμαστήν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὸ κοινὸν ἔχουν τὴν ζωήν τους ἐκτεθειμένην εἰς ἕνα διαρκῆ κίνδυνον, καὶ οἱ περισσότεροι ἔχουν κατασπαραχθῆ ἀπὸ τὰ θηρία ποὺ κατώρθωσαν ἐπὶ τόσον καιρὸν νὰ καθυποτάξουν.

Ποιὸς ὑπῆρξε ὁ πρῶτος θηριοδαμαστής ; Οἱ Ρωμαῖοι, μὲ τὰς παραστάσεις ποὺ ἔδιναν εἰς τὰ περίφημα ἀμφιθέατρα, εἶχαν δέβαια τοὺς ἰδικούς

Ὁ θηριοδαμαστὴς εἰς μίαν κρισιμωτάτην στιγμὴν, καθ' ἣν ἀντιμετωπίζει γονατιστος τὴν ἐξαγριωμένην τίγριν.

των, ἀλλὰ εἶνε πολὺ πιθανὸν τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ νὰ εἶνε ἀκόμη ἀχμαιότερον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οἱ Ρωμαῖοι θηριοδαμασταὶ ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον δούλοι ἢ αἰχμάλωτοι πολέμου, καταδικασμένοι νὰ παλαίσουν μὲ τὰ θηρία διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὁ κόσμος, ἢ καὶ νεαροὶ ἀριστοκράται ποὺ κατέβαιναν εἰς τὸν στίβον διὰ νὰ δώσουν δείγματα τῆς ἀνδρείας των. Πολὺ πιθανὸν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δούλους ἐκείνους, προκειμένος μὲ περισσότερην τόλμην καὶ ὀπλισμένος μὲ ἕνα σιδέρενο μπαστοῦνι, ἐτόλμησε νὰ ὑπερασπισθῆ κατὰ τοῦ θηρίου τὴν στιγμὴν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐνίκησε τὸ λεοντάρι ἢ τὴν τίγριν. Ἐγεννήθη ἔτσι ὁ πρῶτος θηριοδαμαστής. Τὸ πραγματικὸν ὅμως ἐπάγγελμα τοῦ θηριοδαμαστοῦ δὲν ἄρχισε παρὰ τὸν περασμένον αἰώνα, μὲ ἕναν ὑπάλληλον ἰπποδρομίου, κάποιον Μαρτὲν, ποὺ ἐγκαινίασε τὸ νέον καὶ ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα ὑπὸ συνθήκας ἀκετὰ περιέργους.

Ὁ Μαρτὲν αὐτὸς ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὴν θυγατέρα ἑνὸς ἰδιοκτήνου ἰπποδρομίου, ποὺ εἶχε καὶ θηρία. Ἕνα βράδυ, ἐνῶ οἱ δύο νέοι, συμὰ εἰς τὸ τοίρκο, ἀντήλαζαν ὅρκους πίστεως, μία τίγρις ἐθύμωσε ἀπὸ τὴν παρουσίαν τους καὶ ἄρχισε νὰ βρυχᾶται τρομακτικά. Ἡ νέα τρομοκρατημένη, ἐφοβήθη μήπως ὁ πατέρας της ἀποκτήσῃ τοὺς βρυχιθμοὺς τοῦ θηρίου καὶ τὴν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ μὲ τὸν ἐραστήν της. Ἔπρεπε λοιπὸν, μὲ κάθε θυσίαν νὰ ἐπιδείξῃ σιγὴ εἰς τὸ θηρίον. Ὁ Μαρτὲν ἔπηρε ἕνα μαστίγιον καὶ μίαν διχάλην, ἐμπῆκε εἰς τὸ κλωβὶ τοῦ θηρίου, τὸ ἐμαστίγωσε καὶ τὸ ὑπεχρέωσε νὰ συμμαζευθῆ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κλωβοῦ του. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἄνοιξε τὸν δρόμον εἰς τὸν Μαρτὲν πρὸς τὸ νέον ἐπάγγελμα. Ἐνυμφεύθη τὴν νέαν, ἐγινεν ἰδιοκτήτης τοῦ τοίρκου τοῦ πενθεροῦ του καὶ ἄρχισε νὰ δαμᾶζῃ τὰ θηρία.

Αἱ πρῶται ἐπιδείξεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἔγιναν εἰς τὸ Παρίσι. Τὰ πλήθη συνέρχεαν, ἔνθουσιασμένα ἀπὸ τὸ ἐπιδλητικὸν ἐκείνο θέαμα. Παρ' ὅλους δὲ τοὺς κινδύνους τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὁ Μαρτὲν ἀπέθανεν εἰς πολὺ χροχορημένην ἡλικίαν, ἀπὸ φυσικὸν θάνατον. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς του σταδιοδρομίας, τὰ θηρία δὲν τοῦ ἔκαμαν τὴν παραμικρὰν ἀμυχήν.

Πολλοὶ ἄλλοι ἀνταγωνισταὶ καὶ διάδοχοί τ' αὐγὸ σ' αὐτὰ τὴ τσέπη... Τὸ φουλάρι τὸ τσαλακσῶν ὅπως βλέπετε ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά μου... Τὸ κάνω ὁλοένα καὶ πιὸ μικρο.. Τὸ διατάσσω νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴν θέσι τοῦ αὐγοῦ, ὅπως βλέπετε, ἔκαμε τὸν ἀντίθετο δρόμο, ἀφοῦ βρίσκεται τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὰ χέρια μου... Τὸ φουλάρι ὑπήκουσε ἐπίσης... Κυττάξετε, τὸ βγάζω ἀπὸ τὴν τσέπη μου...»

Ἰδοὺ ἕνα ἄλλο κόλπο, πολὺ ἁπλούστερο ἀπὸ τὸ προηγούμενον :

Κρατᾶτε εἰς τὸ ἀριστερὸ χέρι μίαν μικρὰν ράβδον ἢ ἕνα μακρὺ μαχαῖρι καὶ ἀναγγέλλετε ὅτι σφίγγοντας τὸν καρπὸν μὲ τὸ δεξί σας χέρι μπορεῖτε νὰ ἀναπτύξετε ἐπαρκῆ μαγνητισμὸν, ὥστε τὸ μαχαῖρι ἢ ἡ ράβδος αὐτὴ νὰ κολλήσῃ ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλά σας. Ἀνοίγετε πραγματικὰ τὸ χέρι σας καὶ ἡ ράβδος βρίσκεται μυστηριωδῶς κολλημένη ἐπάνω στὰ δάκτυλά σας.

Πῶς γίνεται αὐτό ; Τὸ μαχαῖρι ἢ ἡ ράβδος συγκρατεῖται ἀπλοῦστατα εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἀπὸ τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς σας χειρός. Διὰ νὰ εἶνε ἡ ἐντύπωσις ζωηροτέρα, πρέπει νὰ κλείσετε ἐπανειλημμένως τὸ ἀριστερὸ σας χέρι, νὰ τὸ γυρίσετε ἀνοικτὸ πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ νὰ τοὺς δείξετε ὅτι τὸ ἀντικείμενον κινεῖται ἐλευθέρως ἐπάνω εἰς τὴν παλάμην σας. Ἔπειτα ἐανακλείνετε τὸ χέρι σας, τὸ γυρίζετε ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος καὶ τεντώνετε τὰ δάκτυλα : ἡ ράβδος ἢ τὸ μαχαῖρι εἶνε τώρα μυστηριωδῶς κολλημένα ἐπάνω σ' αὐτά. Ὁ δείκτης τοῦ δεξιοῦ σας χεριοῦ πρέπει συνεπῶς νὰ πηγαινοέρχεται μὲ ταχύτητα ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ μέχρι τοῦ ἰσωτερικοῦ τῆς παλάμης.

Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ταχυδακτυλουργοὶ χρησιμοποιοῦν πλήθος ἄλλων παρομοίων κόλπων, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς μιλήσουμε μίαν ἄλλην φοράν.

Αἱ φρικαλεότητες τῶν προλήψεων

Ἐγκλήματα ποὺ διεπράχθησαν διὰ μίαν προληψιν.- Ἡ μαγεία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.- Μία περίεργος ἔκθεσις φυλακτῶν.

Εἰς ἕνα ἐξοχικὸν σπίτι τῆς Τσέρεα, εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἕνα παιδάκι πέντε ἐτῶν εὑρέθη πρὸ ἡμερῶν σκοτωμένο, μὲ μίαν μαχαιριὰν εἰς τὴν καρδιάν. Ἡ φρικιαστικὴ ἀνακάλυψις ἔγινεν ἐνωρὶς τὸ πρωὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ μικροῦ. Τὸ πτῶμα εὑρέθη εἰς τὸ κρεβάτι ὅπου ἐκοιμᾶτο συνῆθος ὁ μικρὸς μὲ ἕνα θεῖον του, ποὺ τοῦ ἐκρατοῦσε συντροφιάν, ἐν ἀπουσίᾳ τῶν γονέων του. Ἕνα τραπεζομάχαιρον μὲ ἰχνη αἵματος καὶ ἄλλαι σοβαραὶ ἐνδείξεις, τὰς ὁποίας εὑρῆκαν ἔπειτα οἱ καραμπινιέροι, ὑπῆρξαν ἀρκετὰ νὰ βεβαιώσουν ὅτι δράστης τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ὁ θεῖος τοῦ παιδιοῦ.

Συλληφθεὶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ὡμολόγησε μὲ ἀπερίγραπτον κυνισμὸν, ὅτι ἐσκότωσε τὸ ἀνεψάκι του διὰ νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν ποὺ τὸν ἐβασάνιζεν ἀπὸ καιρόν, κατὰ τὴν συμβουλὴν μιᾶς μαγίσσης. Καὶ, δυστυχῶς, τὸ παράδειγμα αὐτὸ τῆς θεισιδαιμονίας μὲ τόσον τραγικὰ ἀποτελέσματα, δὲν εἶνε τὸ μόνον.

Εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ζολιὸν, εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, παρουσιάσθη τελευταίως ὁ θεριαστὴς Κάρολος Ἀγκὸῆ, κατηγορούμενος ὅτι ἐσκότωσε ἕνα παιδάκι του, ἡλικίας ἑνδεκα ἐτῶν. Εἶνε πολὺ θλιβερὰ ἡ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ. Πέρισυ ὁ Ἀγκὸῆ ἔχασε τὴν γυναίκα του, κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔπεσεν εἰς μίαν κατάστασιν βαθείας μελαγχολίας. Κάποτε ἐπεσκέφθη μίαν τσιγγάναν, ποὺ τὸν συνεβούλευσε ν' ἀνάψῃ μερικὰ κεριὰ καὶ νὰ κάμῃ τρισάγιον διὰ τὴν μακαρίτισσαν. Μία χειρομάντις τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ γυναίκα του δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβῆ εἰς συνάντησίν της μὲ τὸ παιδί του. Καὶ ἕνα βράδυ, ἀφοῦ ἐπτρέψανε νὰ ἀποκοιμηθῆ ὁ μικρὸς, τὸν ἐστραγγάλισε. Ἔπειτα ἐπεχείρησε νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν του μὲ ἕνα ξυράφι, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε παρὰ νὰ τραυματισθῆ. Ἔπειτα κάμποσον καιρὸν εἰς ἕνα νοσοκομεῖον καὶ τώρα τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασεν εἰς εἰκοσαετῆ εἰρκτήν.

Εὐτυχῶς, αἱ δεισιδαιμονίαι δὲν εἶχαν πάντοτε τραγικὰς συνεπείας. Μερικαὶ τσιγγάνες ἀρκοῦνται εἰς τὸ ν' ἀφαιρέσουν τὸ κομπόδεμα καμμιᾶς εὐκολοπίστου γυναικοῦλας. Εἶνε πρόσφατος ἀκόμη μία ἀπάτη τοῦ εἴδους αὐτοῦ διαπραχθεῖσα εἰς τὸ Μοντεελζίρι τῆς Ἰταλίας εἰς βάρος μιᾶς γρηοῦλας.

Ἡ τσιγγάνα παρουσιάσθη εἰς τὴν γρηᾶν καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν ἤθελε ν' ἀγοράσῃ κάτι κεντήματα. Καὶ ὅταν ἐκείνη ἠρνήθη, ἡ τσιγγάνα προσέθεσε : «Εἶσαι πολὺ ἄρρωστη. Ἐσπατάλησες πολλὰ χρήματα εἰς τοὺς γιατροὺς, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Οὔτε θὰ γίνῃς ποτὲ καλὰ μὲ φάρμακα, διότι ἡ ἀσθένειά σου εἶνε ἔργον τριῶν μαγισσῶν ποὺ σὲ κατήντησαν ἔτσι. Χρειάζονται ξόρκια».

Ἡ γρηᾶ ἔμεινε κατάπληκτη, φυσικὰ, καὶ ἡ τσιγγάνα, ἐπωφεληθεῖσα τῆς εὐκαιρίας, συνέχισε : «Θέλω νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω αὐτό. Δώσε μου ἕνα αὐγό». Ἔπῆρε τὸ αὐγὸ καὶ εἶπε τῆς γρηᾶς νὰ τὸ σπάσῃ μὲ ἕνα μαχαίρι. Ἔπειτα, ἀπὸ τὸ αὐγὸ δῆθεν, ἡ τσιγγάνα ἔβγαλε ἕνα κομματάκι χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ζωγραφισμένος ὁ θάνατος καὶ τρεῖς τοῦβες ἀπὸ μαλλιά, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἐμφανδιλι καὶ ἐσυνέχιζε τὰ πειράματα μὲ ἀξιοθαύμαστον ψυχραιμίαν.

Ὁ Λουκᾶς, μαθητὴς τοῦ Μπουττὶ, ὑπῆρξεν ὀλιγότερον τυχερὸς ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του. Μίαν ἡμέραν τὸ κεφάλι του ἔμεινε μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ λέοντος, ποὺ τὸ κατεβρόχθισε !

Ὁ Μπεντὲλ καὶ ὁ Πεζὸν ἦσαν οἱ περιφημότεροι δαμασταὶ ἀγρίων θηρίων. Οἱ Πεζὸν μάλιστα ἐπετέλεσαν μίαν δυνασταίαν θηριοδαμαστῶν. Ὁ Ἰσώννης Πεζὸν ἤρχισε νὰ δαμᾶζῃ ἀρκοῦδες καὶ τὰ τέσσερα παιδιά του ἠκολούθησαν τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα, καθὼς καὶ δύο ἐγγονοί του. Ὁ Ἀλέξανδρος Πεζὸν εἶχε τὸ τελειότερον τοίρκο τῆς Εὐρώπης, καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἡμιλλᾶτο μὲ τὸν Μπεντὲλ εἰς ὅλας τὰς μεγαλουπόλεις τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι κανένας ἀπὸ τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν Πεζὸν δὲν ἔχασε τὴν ζωήν του κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ ἐπαγγέλματος.

Ὁ γέρων Ἰσώννης Πεζὸν κακομεταχειρίζετο πολὺ τοὺς λεοντάρ. τοῦ. Ἠθέλησε τὸν ἑαυτόν του παιδευτοῦν μέσα εἰς τὸ κλωβὶ του καὶ ἀσκοῦσεν ἑπάνω τους μίαν τέοιαν γοητείαν, ὥστε τὰ θηρία δὲν ἐτολμοῦσαν ποτὲ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μίαν ἀρκετὰ σεβαστὴν περιουσίαν, ὁ γέρων θηριοδαμαστὴς ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, ὅπου ἔζησεν ἡσυχα ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ἐδμόνδος Πεζὸν ὑπῆρξεν ὀλιγότερον τυχερός. Εἰς τὰ 1910, τὸ τοίρκο του, εὐρισκόμενον τότε εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Μάρνη, παρὰ τὸ Σατὼ-Τιερρὺ, παρεσύρθη ἀπὸ τὰ νερὰ μιᾶς πλημμύρας καὶ ὅλα τὰ ζῶα του ἐπνίγησαν. Ὁ θηριοδαμαστὴς κατώρθωσε νὰ κάμῃ νέον τοίρκο, ἀλλὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐξεφράγη ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. Νέα καταστροφὴ τὸν ἐπερίμενε. Καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1916 ὁ Ἐδμόνδος Πεζὸν ἀπέθανε πάμπτωχος.

Ὁ Μπεντὲλ ἐγνώρισεν ἐπίσης ἕνα τραγικὸν γεγονός. Υἱὸς θηριοδαμαστῶν καὶ μεγαλώσας μεταξὺ τῶν θηρίων, ἦτο τολμηρὸς ἀλλὰ συνετός. Ὅλα τὰ τολμήματά του ἦσαν μελετημένα, καὶ ὑπεχρέωνε τὰ θηρία τοῦ νὰ ἐκτελοῦν ὅλα τὰ γυμνάσματα, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ θυμώσῃ. Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς μεγάλης ἐορτῆς ποὺ ἐδόθη εἰς τὸ Νεῖγυ τὸ 1886, ὁ Μπεντὲλ ἐκινδύνευσε νὰ κατασπαραχθῆ ἀπὸ ἕνα λέοντά του, τὸν Σουλτάνον, ἕνα θαυμάσιον θηρίον, πολὺ ἐξοχὸν ἠθῆ καταασπαράξῃ εἰς τὴν Λυώνα ἕνα δοηθόν του. Ἕνα τραγικὸ δράδυ, ὁ Μπεντὲλ, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ κλωβὶ του ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι ὁ Σουλτάνος ἦτο πολὺ ἀνόρεκτος καὶ ἀπομένος ἐπικίνδυνος. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Μπεντὲλ ὑπέφερεν ἀπὸ φευματισμοὺς εἰς τὰ πόδια. Παρ' ὅλα ταῦτα ἐπλησίασε τὸ λεοντάρι θαρραλέα. Ἐξαφνα ἠσθάνθη ἕνα φοβερὸν πόνον εἰς τὸ ἕνα πόδι, ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς, ποὺ τὸν ἠνάγκασε νὰ γονατίσῃ.

—Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀφγνήθη ὁ ἴδιος κατόπιν, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἠπρόκειτο νὰ ζήσῃ οὔτε ἕνα λεπτὸ περισσότερον, διότι ὅταν πέσῃ ἕνας θηριοδαμαστὴς εἶνε χαμένος.

Πράγματι, ὁ Σουλτάνος τοῦ ἐπετέθη καὶ τὸν ἐκτύπησε μὲ ἕνα πόδι εἰς τὸ κεφάλι. Εἰς τὸ θέαμα ἐκείνο τὰ πλήθη ἐτρομοκρατήθησαν καὶ ἠχρισαν καὶ φωνάζουν, πανικόδλητα. Μόνον ὁ Μπεντὲλ εἶχε διατηρήσει ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν. Μὲ καταπληκτικὴν ἀπάθειαν ἤρπασε τὸ θηρίον ἀπὸ τὸν λαιμόν καὶ ἤχισε νὰ τὸ σφίγγῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔσπευσαν δύο νέοι, ὁπλισμένοι μὲ σιδερένιους λοστοὺς, ποὺ ὑπεχρέωσαν τὸ λεοντάρι νὰ ὁπισθοχωρήσῃ. Καὶ μόνον τότε ὁ θηριοδαμαστὴς ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτό. Εἶχε ἕνα τραῦμα εἰς τὸν λαιμόν ποὺ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ μείνῃ τρεῖς μῆνας εἰς τὸ κρεββάτι. Καὶ ὅταν ἔγινε καλά, ἐσυνέχισε πάλιν τὴν ἐπικίνδυνον ἐργασίαν του.

Ὅταν ἐγήρασε ἀπεσύρθη εἰς μίαν ἐπαυλίν του, ὅπου ἔζησε καὶ μὲ ἀρκετὴν ἄνεσιν, ὄχι ὅμως καὶ εὐτυχισμένος. Τοῦ ἔλειπαν τὰ θηρία του, οἱ δρυχυθμοὶ τοῦ, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους.' Ὁ γέρων θηριοδαμαστὴς ἀπέθανε τὴν 24ην Δεκεμβρίου 1909, ἀτενίζων ἕνα πίνακα ὅπου ἡ ζωγράφος Ρόζα Μπουὲρ εἶχεν ἀπεικονίσει τὸν Σουλτάνον καὶ τὴν λέαιναν Μιλαΐδην, τὰ πλέον δόξα ταῦτα ἐπλησίασε τὸ λεοντάρι θαρραλέα. Ἐξαφνα ἠσθάνθη ἕνα φοβερὸν πόνον εἰς τὸ ἕνα πόδι, ἀπὸ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΑΡΙΑΝΑ - Κόρη τῆς Ρωσσίας

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΘΥΣΙΑΖΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἀλλά, φίλη μου, ἀμοιβή μου φίλη, ἀπήντησεν ὁ Μιχαὴλ Ἰβάνοβιτς, δὲν σᾶς καταλαβαίνω. Πραγματικὰ δὲν ἤξερα τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω...Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κάνετε αὐτὲς τὶς σκέψεις. Ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ μερικὲς χιλιάδες ρούβλια...Εἶνε δικά σας, χωρὶς κανένα ὅρον...Ἡ μόνη μου ἀνταμοιβὴ θὰ εἶνε νὰ σκέπτομαι, ὅτι συνετέλεσα κάπως εἰς τὴν μόρφωσίν σας. Αὐτὸ ἀκτελεῖ τιμή, μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα...Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι τρέμω στὴν ἰδέα ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς χάσω...Ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας μου μοῦ ἀπαγορεύει νὰ μείνω εἰς τὴν Πετρούπολιν ἢ τὴν Μόσχαν...Θὰ ἤθελα νὰ πείσω τὸν ἑαυτόν μου ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐγγίσετε, ὅτι θὰ ἐανάχρεσθε κάθε χρόνο ἐδῶ, τὰς διακοπάς, καὶ ὅτι θὰ ἐνδιαφέρεσθε λιγάκι γιὰ μένα, ὅπως γιὰ ἕναν ἀνάπηρο.

»Εἶμαι ἄρρωστος, πραγματικά, ἐσυνέχισε, ἕνας ἄρρωστος ποὺ δὲν ζητᾶει μεγάλα πράγματα...μόνο νὰ σᾶς βλέπῃ λίγο κάθε τόσο...Πρέπει νὰ ξέρετε, Ἀριάνα Νικολαέβνα, πῶς ἡ μόνες ἡμέρες ποὺ ζῶ εἶνε ἐκείνες ποὺ ἔρχεσθε νὰ συζητήσετε λίγο μαζύ μου. Τὸ σπινθηροβολοῦν πνεῦμα σας ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὴν ἀσθένειά μου...ὡς καὶ ὁ ἦχος ἀκόμη τῆς φωνῆς σας μοῦ δίδει καινοῦργιες δυνάμεις...Εἶνε θαῦμα πραγματικὸ θαῦμα, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ, ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς τὸ πῶ, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἀποφέρω φρικτὰ γιατί σᾶς συναντῶ μόνον κατὰ τύχη, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ πάντοτε μαζὺ μὲ τὴν φίλη σας, ποὺ εἶνε δέβαια χαριτωμένη, ἀλλὰ τόσον κατώτερη ἀπὸ σᾶς...Ἐὰν μ' ἐλυπόσαστε λίγο θὰ μοῦ χαρίζατε μερικὲς ὧρες...μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου...σπίτι μου, νὰ πούμε...Θὰ ἦτο μιὰ ἐλεημοσύνη ἐκ μέρους σας. Ἔχετε τόση ζωὴ μέσα σας, ἀγαπητὴ μου φίλη, ποὺ τὴν μεταδίδετε καὶ στοὺς ἐτοιμοθανάτους ἀκόμη! Ξέρετε ποιὸ ὄνομα σᾶς δίδω: Βασίλισσα τοῦ Σαβά! Θυμόσαστε δέβαια τὴν Βασίλισσα τοῦ Σαβά, στὸν «Πειρασμὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου», ποὺ εἶχε νὰ διηγηθῆ ἕνα πλῆθος ἱστορίες καὶ ποὺ ἦσαν ἢ μιὰ διασκεδαστικότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. » Ὅσα μοῦ λέτε γιὰ τὴν παιδικήν σας ἡλικία, γιὰ τὶς ἡμέρες ποὺ ἐπερνᾶσατε στὴ μικρὴ μας πόλι, εἶνε γιὰ μένα πιὸ ζωηρὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀνατολίτικα παραμύθια...Νὰ λοιπὸν ποία εἶνε ἡ μόνη χάρις ποὺ σᾶς ζητῶ.

Ἡ Ἀριάνα ἀπήντησε μὲ ξηρὸ τόνο :

—Καὶ πόσες φορὲς τὴν ἐδδομάδα θὰ εἶμαι ἡ «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ» σπίτι σας μέχρις ὅτου φύγω ;

—Ἀλλά, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἔκαμε νὰ πῇ σατισμένος ὁ Μιχαὴλ Ἰβάνοβιτς.

—Ἀπαντήστε μου καθαρά, σᾶς παρακαλῶ. Θέλω νὰ ξέρω ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ παζαρέματος.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀκούσω νὰ μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο...Μὲ παρεξηγεῖτε ἀσφαλῶς.

—Ἂν δὲν μοῦ ἀπαντήσετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, φεύγω ἀμέσως καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ γίνῃ λόγος μεταξύ μας γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ Μιχαὴλ Ἰβάνοβιτς ἐδίσταασε :

—Δὲν ξέρω...δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὴν ἐδδομάδα...

—Ἂς δέλουμε δύο φορές. Καὶ ἐπὶ πόσες ὧρες...θὰ σᾶς διηγοῦμαι ἱστορίες ;

—Πραγματικὰ, εἶσθε πολὺ ἀφελὴς, αὐτὴ ἡ ἀκρίδεια εἶνε φρικτή !

—Πολὺ καλά, τότε θὰ τὸ ὁρίσω μόνη μου. Θὰ ἔρχωμαι λοιπὸν δύο φορὲς τὴν ἐδδομάδα, ἀπὸ μιὰ ὥρα τὴν κάθε φορά. Αὐτοὶ εἶνε οἱ ὅροι σας...Εἶνε κάπως ἀκριδοί...Θὰ τοὺς σκεφθῶ...Ὡρδουνέρ...

Τὴν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ χέρι !

—Μὰ λέξι ἀκόμα...Ἠθέλετε νὰ ν' ἀλλάξω σπίτι. Ἤμουν πολὺ ἄοχημα στὸ σπίτι ποὺ καδόμουν. Εἶνε πολὺ δόρυδο καὶ ἔκαστα ἔξησα πολὺ μέσα σ' αὐτό. Εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἀναμνήσεις. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω περιτριγυρισμένης ἀπὸ ἀναμνήσεις...Μὲ πολυρκοὺν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη...Εἶμαι ἄρρωστος, Ἀριάνα Νικολαέβνα, πρέπει νὰ τὸ καταλέβετε καλὰ αὐτό...Ἐνοίκιασα γι' αὐτὸ ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι, πολὺ ἤρεμο καὶ τελείως μοναχικό, τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ Λέοντος...ξέρετε...ποὺ εἶνε θυρωσὸς εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου»...Τὸ κρατῶ μόνος μου...

Ὁ Μιχαὴλ Ἰβάνοβιτς ἀπεμακρύνθη ἔπειτα, στηριζόμενος στὸ μπαστοῦνι του.

. . . . . .

Ἐπάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ταράτσες τοῦ ξεστοῦρὰν, ἡ Ἀριάνα Νικολαέβνα καὶ ἡ Ὄλγα Δημητριέβνα ἦσαν τὰ μόνα κορίτσια ποὺ ἐκάθηντο μεταξὺ δέκα περίπου νέων γύρω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι.

Μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων εὑρίσκετο ὁ Παῦλος Παύλοβιτς καὶ ὁ ψηλὸς ξανθὸς νέος ποὺ εἶχε τρέξει πίσω ἀπὸ τὴν Ἀριάνα τὸ ἴδιο πρωί, καθὼς ἔδγαινε ἀπὸ τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου».

Το δράδυ ἐκεῖνο ὁ εὐνοούμενος τῆς Ἀριάνας ἤτανε ἕνας φοιτητής, κατάμαυρος ὅπως ἡ νύκτα, μὲ μικρὸ καὶ λεπτὸ κεφάλι γαλανὰ μάτια καὶ κατάλευκα δόντια.

Εἶχαν ἀρχίσει μὲ τὴν δότκα καὶ ἔπιναν τώρα σαμπάνια.

Ἡ Ὄλγα Δημητριέβνα ἐκύτταζε μὲ λιγομένα μάτια τὸν γείτονά της. Εἶχε δάλει τὸ χέρι της ἐπάνω στο δικό του καὶ τὸν ἐδεβαίωνε μὲ ἀδιεντὴν φωνὴ ὅτι ἦταν περίλυπη μέχρι θανάτου καὶ ὅτι ἡ ψυχή της ἤτανε ἄρρωστη.

Ἡ Ἀριάνα ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησι. Ποτὲ δὲν ἤτανε τόσο χαρούμενη. Ἀκαντοῦσε μὲ [illegible] περιφέρεια ποὺ τῆς ἔκαναν καὶ ἀπὸ τὰ ὁλόλεπτα ζείλη τῆς ἐξέφευαν [illegible] ποὺ διηυθύνοντο μὲ ταχύτητα ὅλους ποὸς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν.

Ξαφνικά, ὅμως, καθὼς ἡ συζήτησις περιεστρέφετο γύρω ἀπὸ τὴν τιμιότητα στὴν ἀγάπη, ἄλλαξε τόνο καὶ μὲ ὕφος ἐντελῶς καινούργιο, ποὺ ἔκαμε σ' ὅλους ἐντύπωσι, παρετήρησε :

—Ἡ τιμιότης, τί εἶνε αὐτὸ πάλι ; Μία νέα ποὺ δίνεται γιὰ τὸ χρῆμα εἶνε ἐξ ἴσου τίμια ὅσο καὶ μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν ἔχει ἐρασιτῆν. Ποῖος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄτομο ποὺ αὐτὸ τὸ πράγμα ἀφορᾶ, μπορεῖ νὰ πῇ ποῦ ὁρίσκεται ἡ τιμὴ καὶ ποῦ ἡ ἀτιμία ; Αὐτὸ τὸ αἴσθημα ὁρίσκεται μόνον μέσα μας καὶ μόνον ἐμεῖς μποροῦμε νὰ τὸ κρίνουμε...

Θὰ μποροῦσα νὰ πουληθῶ, ἐπρόσθεσε, κυττάζοντας τὴν Ὄλγα Δημητριέβνα, καὶ νὰ μείνω ὡς τόσο τίμια στὰ μάτια μου.

—Μὰ τί λέτε ; ρώτησε σαστισμένος ὁ ξανθὸς νέος.

—Ὑποθέστε, ἐσυνέχισεν ἡ Ἀριάνα, ὅτι βρίσκομαι χωρὶς χρήματα καὶ ὅτι νοιώθω μέσα μου σὰν ἀδυσώπητη ἀνά

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἑλληνικὰ ἀνέκδοτα

Ἐκ τῶν πρώτων ἐθίμων τῆς Δύσεως, ποὺ μετεφυτεύθησαν εἰς τὴν νεοτέραν Ἑλλάδα, ἦτο καὶ τὸ τῆς μονομαχίας. Εἰς τὴν Ἀθήνα εἶχαν συμβῆ πολλὲς τέτοιες, ἀλλὰ τὸ ἱπποτικὸν αὐτὸ ἔθιμον δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ εὕρῃ ἔδαφος εὐνοϊκὸν εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα. Μόλις πρὸ πεντηκονταετίας ἐσημειώθη ἡ πρώτη μονομαχία εἰς ἐπαρχιακὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρέμεινεν εἰς τὸ στάδιον... τῆς ἀποπείρας. Τὴν δάφνην, ἐν προκειμένῳ, διεδικοῦν... οἱ Γαργαλιάνοι. Ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Μαράθου, ἕλληνες εἰς λόγους, ἀποφασίζουν νὰ λύσουν τὴν διαφορὰν τῶν διὰ τῶν ὅπλων. Παρεγγυόμενον ὅμως τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα τῶν κατοίκων τῆς καλῆς κωμοπόλεως, οἱ ὁποῖοι σὐδέποτε θὰ ἠνείχοντο ν' ἀλληλοσφαγοῦν εἰς τὸν τόπον των δύο ἐντιμοι ὑπαλληλοι.

Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Οἱ μάχητες ἦσαν στὸ πόδι προτοῦ φέξῃ καὶ ἡ ἡμαξὲς ἀνέμεναν ὅπως παραλάβουν τοὺς ἀντιπάλους. Ὁ λογαριασμὸς εἶχε γίνει χωρὶς τὸν ξενοδόχον, τὸν δήμαρχον ἐκλεχθὴ Γαργαλιάνων. Οὗτος ἠγούμενος ὁμάδος πολιτῶν, σπεύει ἐνέδραν, αἰχμαλωτίζει τοὺς ἀμαξᾶδες καὶ ἀποκλείει τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον εἰς τὰ σπίτια των, μὲ τὴν γενναιόφρονα αὐτὴν δήλωσιν :

—Ἡ εἰρηνικὴ πόλις τῶν Γαργαλιάνων δὲν ἐνοιεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως βαφῇ μὲ αἷμα τὸ χῶμα της.

Καὶ οἱ ἀντίπαλοι, ἐκόντες ἀκοντες, ἠναγκάσθησαν νὰ θέσουν τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ἀρεμάνια σκεύη τῶν.

* * *

Καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἀνέκδοτα ποὺ βγαίνουν ἀθρόα ἀπὸ τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα :

Ὁ κ. Μπάμπης Ἄννινος, διατελὼν κάποτε ἀρχιευντάκτης μιᾶς ἐφημερίδος ἡ ὁποία δὲν εἶχεν καινοποιητικὴν κυκλοφορίαν, εὑρέθη εἰς τὴν θλιβερὰν θέσιν νὰ τὴν ἐδῇ καὶ διακόπτῃ τὴν ἔκδοσίν της. Τὸ ἀτύχημα αὐτό, γιὰ ὅσους ἐργάζονται εἰς συμπόνιαν εἰς τὴν ἐφημερίδα—διότι ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐργαζόμενοι μόνον διὰ τὸν μισθόν—ἦλθε ἐπὶ ἴσου συνταρακτικὸ μὲ ἕνα θάνατον προσφιλοῦς των προσώπου. Καὶ οἱ συμπονοῦντες τὴν ἐφημερίδα, πλὴν τοῦ κ. Ἀννίνου, ἦταν ὅλοι σχεδὸν οἱ συντάκται της, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ διευθυντοῦ της περὶ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως, περιῆλθαν εἰς ἐσχάτην... συγκίνησιν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τὸν πρὸς τὴν ἐφημερίδα δὲν ἔπρεπε νὰ ἠησυμοηθῇ, ἠρχισαν νὰ λεηθοῦν τὰ γραφεῖα της, παίρνοντες ὅ,τι ὁ καθεὶς προλάμβανε νὰ ἁρπάσῃ, ὡς «σουβενίρ». Καλαθάρια, κουρτινάκια, καὶ ὅ,τι ἄλλο ὑπῆρχε μέσα εἰς τὰ γραφεῖα. Ἕνας ἐξ ὅλων, γνωστὸς παλαιὸς δημοσιογράφος, δὲν ἐπρόλαβε νὰ πάρῃ τίποτε. Καὶ ἀπαρηγόρητος, ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Ἀννίνον εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ γραφείου τῆς συντάξεως κ. Ἄννινον καὶ τοῦ εἶπε :

—Καὶ ἐγὼ τί θὰ πάρω ἀπὸ τὴν ἐκπνεύσασαν ἐφημερίδα ; Θὰ φύγω ἔτσι ;

Ὁ κ. Ἄννινος τὸν ἐσύταξε καὶ σκωθεὶς ἐτλησίασεν εἰς τὴν πόρταν τῆς αἰθούσης.

—Ἐσύ, τοῦ εἶπε, θὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα σύνταξιν.

—Σύνταξιν ;

—Βεβαίως.

Καὶ μὲ ἕνα σουγιὰ, ἐξεκάρφωσεν ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν πινακίδα ποὺ ἔγραφε «Σύνταξις» καὶ τὴν ἔδωσεν εἰς τὸν ἀτυχῆ συνάδελφον.

* * *

Ἕνα βράδυ, ὁ κ. Ἄννινος ἦτο καλεσμένος εἰς ἕνα γεῦμα φιλολογικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον καρεκλήφυτο, πλὴν τῶν ἀσχολουμένων ἀμέσως μὲ τὴν φιλολογίαν, τῶν «παραγωγῶν» ὅπως θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς ἀποκαλέσῃ, καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ θαυμασταὶ τῶν φιλολογούντων, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξοῦσαν ὅλα τὰ ἰδιαίτερα τοῦ κάθε συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου, καὶ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμάζουν μόνον ὅσους νοιρίζουν προσωπικῶς...

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἕνας ἐξ αὐτῶν, ἤρχισε νὰ ὁπιλῇ διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀπόντων καὶ νὰ καταιρίνῃ ὅσους δὲν τοῦ ἤρεσαν. Καὶ ἠπείλει μάλιστα ὅτι θὰ ἐξέδιδε ἕνα βιβλίον περιλαμβάνον κριτικὴν διαφόρων συγγραφέων.

Καὶ ἀπορεῖς πρὸς τὸν κ. Ἄννινον ;

— Τί λέτε καὶ σεῖς ; Δὲν θὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν ἡ ἐκδοσίς μου ;

Ὁ κ. Ἄννινος ὅμως, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε πάει στὸ σοφὸν, ἀντὶ γ' ἀπαντήσῃ, ἔπηξε ἕνα τριανταφύλλον ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀνέβηκε ὄρθιος εἰς τὴν καρέκλα του, καὶ δεικνύων τὸ τριανταφύλλον τοῦ ἀπήντησε :

— Ἰδοὺ τὸ ρόδον — καὶ ἔδειξε τὸ τριανταφύλλον — ἰδοὺ καὶ τὸ ἠθῆμα — καὶ ἐπήδησε ἀπὸ τὴν καρέκλα....

* * *

Ὅταν βρέχῃ, πάντοτε, αἱ ἐφημερίδες χάνουν τὴν ἡμέρα κυκλοφορίαν, διότι καὶ οἱ ἀναγνῶσται δὲν κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐφημεριδοπώλαι δὲν ἠμποροῦν νὰ τρέξουν καὶ νὰ φωνάξουν. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως, ὅταν ἔβρεχε, ἡ ἐφημερὶς τοῦ Χαιροπούλου, ὁ «Χρόνος», ἔχανε σχεδὸν τὴν μισὴν της κυκλοφορίαν.

Ὁ κ. Χαιροπούλος βέβαια ἐσυγχίζετο γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ τίποτε. Ἕνα βροχερὸ ἀπόγευμα ἐμπῆκε εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸ δελτίον τῆς ποιήσεως ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Καὶ μὲ ἀγανάκτησιν εἶδε πάλιν ὅτι λόγῳ τῆς βροχῆς ὁ «Χρόνος» εἶχεν ὑποστῇ ραγδαίαν κυκλοφοριακὴν πτῶσιν.

— Τί διάβολο, ἐμουρμούρισε, οἱ μισοὶ ἀναγνῶσται μας δὲν ἔχουν... ὀμπρέλλαν !

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ κλητὴς τοῦ γραφείου ἐμπῆκε μέσα καὶ τοῦ ἀνήγγειλε μίαν ἐπιτροπὴν διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ τοῦ ἐκθέσουν γιὰ ἕνα ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα. Ὁ κ. Χαιροπούλος, μολονότι ἐκνευρισμένος, τοὺς ἐδέχθη. Ἦσαν τρεῖς διδάσκαλοι, ντυμένοι ὅπως ὅλοι τότε, μὲ βελάδα καὶ μὲ γναλιὰ εἰς τοὺς ρώθωνας, καὶ μάλιστα ὁ καθεὶς ἐκρατοῦσε μίαν... νεροσάτζουσαν ὀμπρέλλαν.

— Κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπεν ὁ ἕνας κρατῶν μερικὰ χειρόγραφα, εἰμεθα ἀναγνῶσται τοῦ «Χρόνου» καὶ ἤθελαμε νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ.....

— Ἀναγνῶσται τοῦ «Χρόνου» ; ἠρώτησεν ἐνεργεθεὶς ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ κ. Χαιροπούλος. Ψεῦδεσθε, κύριοι. Οἱ ἀναγνῶσται μου δὲν κρατοῦν ὀμπρέλλες !

Ἑλληνικὴ λογοτεχνία

Στὸν Ἅϊ-Πολύκαρπο

Ἐκλογὴ τοῦ κ. Γ. Ἀδάνα

Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ εἶνε τὸ ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου. Προσκυνοῦμε τὴ χάρι του καὶ τὸ θαυματουργό του χέρι, ποὺ σώζεται στὸ Μοναστήρι τῆς Κοζίτσας ἀργυρόντυτο καὶ σὲ ἀγγουρῆ κεμηλιοθήκη μέσα. Στὸ λευκὸ ὅμως ἐκεῖνο ἐξωκκλήσι εἶχα πολλὰ χρόνια ν' ἀνέβω... Στρατιότης, ξεντρεμένος, βασανισμένος. Πόσοι μείναν στὴν ξεντρειὰ καὶ δὲ θὰ ξαναπεδοῦνε ποτέ !... Καὶ πάλε προσανυπὸ τὰ χάρι του ποὺ μὲ ἀξιώνει ν' ἀνέβω σήμερα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια. Κ' ἔνα ἀνήμερα τῆς μνήμης του, εἴκοσι τρεῖς τοῦ Ὀλοβάρη μῆνα.

Καϊρὸς ἀνοιξιάτικος, μέρα βασιλικιά. Ἡ κορφὴ τοῦ παληοῦ βενετσάνικου κάστρου μας, γεμᾶ κουτσοδόντα ποὺ γλέντησε καλὰ τὰ νειάτα τὴ, φκιασιδόνεται μὲ τὴ ρόδινη ἀντιφεγγιὰ τῆς ἀνήμερα τῆς μνήμης του, εἴκοσι τρεῖς τοῦ Ὀλοβάρη μῆνα.

Καϊρὸς ἀνοιξιάτικος, μέρα βασιλικιά. Ἡ κορφὴ τοῦ παληοῦ βενετσάνικου κάστρου μας, γεμᾶ κουτσοδόντα ποὺ γλέντησε καλὰ τὰ νειάτα τὴ, φκιασιδόνεται μὲ τὴ ρόδινη ἀντιφεγγιὰ τῆς ἀνήμερα τῆς μνήμης του. Ἐμεῖς, Ὅλα τὰ γυναικοπαιδιὰ τῆς χώρας κι' ἄντρες λιγοστοί. Ἕνας θεοφοβούμενος, ἕνας δικολάβος χωρὶς ἀρκετὴ πελατεία, δυὸ μετανάστες ὑποψήφιοι γαιοφοί. Χαρὰ σ' αὐτοὺς !... Ἕνα σωρὸ καλὲς γυφάδες ! Ἀδέξια εἶνε ἡ Μαρία τοῦ Νέρη : Ἰδέστε τὴν πῶς ποοσπερνᾷ σεμνή, χαμηλόθωση. Γοργοκάτηρη. Κι' ἔχει κάτι μάτια, κι' ἔχει κάτι φρύδια, κι' ἔχει ἕνα στοματάκι καὶ τρόπους καὶ ἥρια καὶ χαρδιά !... Γλυκομίλητη, χουσοχέρα, ἀπίκρανη !... Μήπως εἶνε ἀδέξια καὶ ἡ Ἀλεξάντρα ; — Καλημέρα — Καλημέρα σας, βοηθειά σας ! — Χρόματα, νάζι, χάρι ! Τὸ τέρας ! Κι' ἐκεῖνος ὁ μαῦρος φιόγκος στὰ μαυρότερα μαλλάκια τί σοῦ λέει : Μπράβο γοῦστο ! — Καὶ τί δουλειὰ κάνει ἡ Ἀλεξάντρα, δὲ μοῦ λέτε ; Μοδίστρα ; — Ὄχι, εἶνε ἐνυφάντρα !—Καὶ αὐτὴ ποῦ πάει μαζί : —Δὲ γνωρίζεις τὴν Ἀνθοῦλα τοῦ Πλίκα ; — Ἡ Ἀνθοῦλα; Μεγάλωσε τόσο ; Ὡμόφορφε ἔτσι ;.... — Δὲ βλέπεις μπόί... — Φτοῦστε τοῦ τὸ κορίτσι !... Νὰ τὸ φτύσουμε ; Καὶ δὲν τὸ φιλοῦμε καλύτερα !;...»

Χαρὰ σὲ σᾶς, γαμπροί με τοὺς πολλοὺς παδάδες. Ἕνα σωρὸ καλὰ φτωχὰ κορίτσια ! Κ' οἱ μάνες τὰ καμαρώνουν, πῶς τὰ καμαρώνουν ! — Νὰ τὴ χαίρεσαι, κυρὰ Λάμπραινα, τὴν κόρη σου. Περίφημη κοπέλλα ἔγινε. Καλὴ τύχη νᾷχῃ !... — Εὐχαριστῶ, κυρὰ Λέαινα... Τοῦ Θεοῦ εἶνε ! Νὰ χαίρεσαι τὸ στεφάνι σου. — Εὐχαριστῶ !

Τὰ μικρὰ παιδάκια, ἀγόρια μὲ ναυτικὰ καὶ κοπελλίτσες μὲ ξανθὲς πλεξίδες καὶ κόκκινους φιόγκους, ὅλα μεθυσμένα ἀπ' τὸ φῶς, τὸν ἀγέρα, τὰ χρώματα τοῦ ὑπαίθρου, αὐτὰ κουβαλοῦν τὴς ἐκδόσεις, περιῆλθαν εἰς ἐσχάτην... συγκίνησιν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τὸν πρὸς τὴν ἐφημερίδα δὲν ἔπρεπε νὰ ἠησυμοηθῇ, ἠρχισαν νὰ λεηθοῦν τὰ γραφεῖα της, παίρνοντες ὅ,τι ὁ καθεὶς προλάμβανε νὰ ἁρπάσῃ, ὡς «σουβενίρ». Καλαθάρια, κουρτινάκια, καὶ ὅ,τι ἄλλο ὑπῆρχε μέσα εἰς τὰ γραφεῖα. Ἕνας ἐξ ὅλων, γνωστὸς παλαιὸς δημοσιογράφος, δὲν ἐπρόλαβε νὰ πάρῃ τίποτε. Καὶ ἀπαρηγόρητος, ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Ἄννινον εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ γραφείου τῆς συντάξεως κ. Ἄννινον καὶ τοῦ εἶπε :

—Καὶ ἐγὼ τί θὰ πάρω ἀπὸ τὴν ἐκπνεύσασαν ἐφημερίδα ; Θὰ φύγω ἔτσι ;

Ὁ κ. Ἄννινος τὸν ἐσύταξε καὶ σκωθεὶς ἐτλησίασεν εἰς τὴν πόρταν τῆς αἰθούσης.

—Ἐσύ, τοῦ εἶπε, θὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα σύνταξιν.

—Σύνταξιν ;

—Βεβαίως.

Καὶ μὲ ἕνα σουγιὰ, ἐξεκάρφωσεν ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν πινακίδα ποὺ ἔγραφε «Σύνταξις» καὶ τὴν ἔδωσεν εἰς τὸν ἀτυχῆ συνάδελφον.

* * *

Ἕνα βράδυ, ὁ κ. Ἄννινος ἦτο καλεσμένος εἰς ἕνα γεῦμα φιλολογικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον καρεκλήφυτο, πλὴν τῶν ἀσχολουμένων ἀμέσως μὲ τὴν φιλολογίαν, τῶν «παραγωγῶν» ὅπως θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς ἀποκαλέσῃ, καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ θαυμασταὶ τῶν φιλολογούντων, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξοῦσαν ὅλα τὰ ἰδιαίτερα τοῦ κάθε συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου, καὶ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμάζουν μόνον ὅσους νοιρίζουν προσωπικῶς...

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἕνας ἐξ αὐτῶν, ἤρχισε νὰ ὁπιλῇ διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀπόντων καὶ νὰ καταιρίνῃ ὅσους δὲν τοῦ ἤρεσαν. Καὶ ἠπείλει μάλιστα ὅτι θὰ ἐξέδιδε ἕνα βιβλίον περιλαμβάνον κριτικὴν διαφόρων συγγραφέων.

Καὶ ἀπορεῖς πρὸς τὸν κ. Ἄννινον ;

— Τί λέτε καὶ σεῖς ; Δὲν θὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν ἡ ἐκδοσίς μου ;

Ὁ κ. Ἄννινος ὅμως, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε πάει στὸ σοφὸν, ἀντὶ γ' ἀπαντήσῃ, ἔπηξε ἕνα τριανταφύλλον ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀνέβηκε ὄρθιος εἰς τὴν καρέκλα του, καὶ δεικνύων τὸ τριανταφύλλον τοῦ ἀπήντησε :

— Ἰδοὺ τὸ ρόδον — καὶ ἔδειξε τὸ τριανταφύλλον — ἰδοὺ καὶ τὸ ἠθῆμα — καὶ ἐπήδησε ἀπὸ τὴν καρέκλα....

* * *

Ὅταν βρέχῃ, πάντοτε, αἱ ἐφημερίδες χάνουν τὴν ἡμέρα κυκλοφορίαν, διότι καὶ οἱ ἀναγνῶσται δὲν κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐφημεριδοπώλαι δὲν ἠμποροῦν νὰ τρέξουν καὶ νὰ φωνάξουν. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως, ὅταν ἔβρεχε, ἡ ἐφημερὶς τοῦ Χαιροπούλου, ὁ «Χρόνος», ἔχανε σχεδὸν τὴν μισὴν της κυκλοφορίαν.

Ὁ κ. Χαιροπούλος βέβαια ἐσυγχίζετο γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ τίποτε. Ἕνα βροχερὸ ἀπόγευμα ἐμπῆκε εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸ δελτίον τῆς ποιήσεως ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Καὶ μὲ ἀγανάκτησιν εἶδε πάλιν ὅτι λόγῳ τῆς βροχῆς ὁ «Χρόνος» εἶχεν ὑποστῇ ραγδαίαν κυκλοφοριακὴν πτῶσιν.

— Τί διάβολο, ἐμουρμούρισε, οἱ μισοὶ ἀναγνῶσται μας δὲν ἔχουν... ὀμπρέλλαν !

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ κλητὴς τοῦ γραφείου ἐμπῆκε μέσα καὶ τοῦ ἀνήγγειλε μίαν ἐπιτροπὴν διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ τοῦ ἐκθέσουν γιὰ ἕνα ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα. Ὁ κ. Χαιροπούλος, μολονότι ἐκνευρισμένος, τοὺς ἐδέχθη. Ἦσαν τρεῖς διδάσκαλοι, ντυμένοι ὅπως ὅλοι τότε, μὲ βελάδα καὶ μὲ γναλιὰ εἰς τοὺς ρώθωνας, καὶ μάλιστα ὁ καθεὶς ἐκρατοῦσε μίαν... νεροσάτζουσαν ὀμπρέλλαν.

— Κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπεν ὁ ἕνας κρατῶν μερικὰ χειρόγραφα, εἰμεθα ἀναγνῶσται τοῦ «Χρόνου» καὶ ἤθελαμε νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ.....

— Ἀναγνῶσται τοῦ «Χρόνου» ; ἠρώτησεν ἐνεργεθεὶς ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ κ. Χαιροπούλος. Ψεῦδεσθε, κύριοι. Οἱ ἀναγνῶσται μου δὲν κρατοῦν ὀμπρέλλες !

ΦΑΝΤΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

ΔΕΝ ΘΑ ΗΘΕΛΑ....

Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν ἀστρων. Ποιὸς ξέρει τί νὰ κρύβουν πίσω ἀπὸ τὴ λαμπάδα τους ;... Ἴσως στὴν ἀνάπαλή τους ἔχουν κρυμμένα σκοτεινὰ μαυροκόκκινα ἡφαιστεῖα φριχτὰ χαλάσματα κόσμων ἀφανισμένων, σβησμένων, νεκρῶν ! Μοιάζουν ἴσως μ' ἐκεῖνα τὰ ἰδιότροπα ντόμινα τῶν χορῶν ποὺ ἔχουν στὴ φάτσα μιὰ ὁμορφη μάσκα ἀπὸ μεταξωτὸ καὶ πίσω στὲ τράχηλο μιὰ προσωπίδα ποὺ μοιράζει τρομακτικά ! Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν ἄστρων. Ποιὸς ξέρει τί νὰ κρύβουν πίσω ἀπὸ τὴν λαμπάδα τους ; Τὰ μάτια σου, γλυκειά μου μικρή, εἶνε αὐτὰ τὰ ἀστέρια, ἀστέρια ἀπείρως πιὸ ἀγνά, ὅπου λάμπει στὴ γαλανή τους ἀθωότητα τὸ ξύπνημα τῶν νέων ἐλπίδων, ἀλλὰ μπορεῖ πίσω ἀπὸ τὴν ἀδιερεύνητη διαφάνειά τους νὰ κρύβουν αἱ ἀλλόκοτες ἐπιθυμίες καὶ πολὺ ἔνοχα ὀνείρατα, ἴσως ἀκόμη καὶ τύφεις γιὰ τὶς καταστροφὲς ποὺ μ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ἀθωότητά τους ἐσκόπισαν ἴσως τὰ μάτια σου. Καὶ γι' αὐτὸ, μικρούλα μου, δὲ θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν ἄστρων.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

λειτουργιὲς νὰ σηκώσουμε ὕψωσι, θὰ φύγῃ ὁ παπᾶς !» Καὶ τρέχουν τὰ παιδάκια μὲ τὴς λειτουργιές. Κλαίει ὁ Δημητράκης ποὺ τοῦ τὴν ἔκλεψαν. Κρύβεται ὁ Γιώργος ποὺ τὴν βλόγησε μοναχός του καὶ τὴν ἔβραγε — τώρα νάνταν κι' ἄλλη ! — μὲ τοὺς φίλους του... Τελειώνουν τὰ ὑψώματα. Ἰδρομένος ὁ παπᾶς βγαίνει στὸ δπαιθρο. Τώρα θὰ γίνῃ ὁ ἁγιασμός. Λ, βέβαια ! Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος (μεγάλη ἡ χάρι του, μεγάλη ἡ χάρι του !) εἶνε προστάτης τῶν κτημάτων καὶ τῶν καρπῶν, κάθε σπορᾶς, καὶ κάθε φυτειᾶς. Ἐξω λοιπόν, στὴν πλατειὰ κορφὴ τοῦ βουνοῦ, ποὺ δεσπόζει σ' ὅλο τὸν κάμπο, θὰ ψαλθῇ ἁγιασμός, θὰ ζητηθῇ ἡ προστασία του γιὰ τὰ γεννήματα τῆς χρονιᾶς καὶ κάθε νοικοκύρης θὰ πάρῃ στὸ μπουκάλαι του ἁγιασμό νὰ πάῃ νὰ ραντίσῃ τ' ἀμπέλι του, τὸ χωράφι του, τὴς ἐλιές του. Ἄ, δὲν τὰ ξέρατε πως γι' αὐτὸ κρατοῦσαν οἱ παπᾶ. Κι' ἀφοῦ ἤτιανε ἁγιασμό καὶ φάγανε ἀντίδωρο Πεινάω, μανούλα, δόσμου λειτουργιά !...» ἔπιασαν τὰ πεζουλάκια, ποὺ ἴσιαιους, πειὸ πέρα ἰὸ πλατάνι μὲ τὸ νερὸ κ' ἔφαγαν τὴ λειτουργιὰ καὶ τὸ ψωμάκι καὶ τὸ χαλβά.

Θὰ παίξουν, θὰ τραγουδήσουν, θὰ μαξεψοῦν, θ' ἀσπαστοῦν πάλε τὸν Ἅϊ-Πολύκαρπο, θὰ χτυπήσουν γιὰ τὸ καλὸ τὴν καμπάνα καὶ θὰ κατεβοῦνε, ὅπως ἀνέβηκαν, στὴ χώρα, στὰ σπίτια τους. Στὸ γυρισμὸ θὰ κόψουν ἀνεμώνες. Μπορεῖ νὰ μάσουν καὶ βραστολάχανα. Τραγουδοῦνταις, τηδοῦνταις, χορατεύοντας. — Καὶ τοῦ χρόνου νάμαστε καλά, ὡραία περάσαμε ! — Ἀμήν !»

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΕΝΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΤΟΥ "ΚΑΝΑΡΙΝΙΟΥ,,

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ S. S. VAN DINE

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγομένου)

Θυμᾶμαι ὅτι εἶπε : «Δὲν εἶνε τίποτε. Λυποῦμαι πολὺ γιατὶ σᾶς ἀνησύχησα... Δὲν συνέβη τίποτε... Φύγετε, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴν ἀνησυχῆτε...»

—Φυσικά, ἐπρόσθεσεν ὁ Ζεσσοῦν, δὲν εἶνε αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ λόγιά της, ἀλλ' εἶπε κάτι παρόμοιον.

—Τὴν ἀκούγατε καθαρὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πόρτα ;

—Ἀσφαλῶς, ἡ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔχουν μεγάλο πάχος.

Ὁ Μάρκχαμ ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἔκαμε μερικὰ βήματα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἔπειτα, ἐσταμάτησε ξαφνικὰ ἐμπρὸς εἰς τὸν τηλεφωνητὴν καὶ τὸν ρώτησε :

—Δὲν ἀκούσατε κανένα ἄλλον ὕποπτον θόρυβον μέσα εἰς τὸ διαμέρισμα, ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀγνώστου ;

—Κανένα θόρυβον ἀπολύτως, ἀπήντησεν ὁ Ζεσσοῦν. Συνέβη ὅμως κάτι ἄλλο. Κάποιος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ οἴκημα, ἐτηλεφώνησεν εἰς τὴν μῆς Ὄντελ δέκα λεπτὰ ἀργότερα καὶ μία ἀνδρικὴ φωνὴ ἀπήντησε τότε ἀπὸ τὸ τηλέφωνόν της ;

—Πῶς εἶπατε ;

Ὁ Μάρκχαμ ἐπλησίασε περισσότερον καὶ ὁ Χῆθ ἔτρεξε κι' ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν πόρτα τὴς Ὄντελ.

—Δὲν ἔφυγε ἀκόμη ἀπὸ τὴν πόρτα τὴς Ὄντελ ; Ἐρώτησε ὁ Μάρκχαμ.

—Ἔλα ἐδῶ, ἐπρόσθεσεν ὁ Μάρκχαμ, θὰ ἤθελα νὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι.

—Ἐλθὲ εἰς τὸν θάλαμον γνῶς τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ μέχρι τὰς δέκα. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Ποίαν ὥραν ἔφυγεν ἡ μῆς Ὄντελ ;

—Κατὰ τὰς ἑπτά. Μόλις εἶχα τηλεφωνήσει εἰς τὸ γειτονικὸν ρεστωράν γιὰ νὰ ζητήσω νὰ μοῦ στείλουν σάντουιτς...

—Καὶ ἔφυγε μόνη της ;

—Ὄχι, μαζὶ μὲ ἕνα κύριον.

—Τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριον ;

—Τὸν εἶδα δυὸ φορὲς νὰ ἔρχεται εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς μῆς Ὄντελ, ἀλλὰ δὲν τὸν γνωρίζω.

—Πῶς ἦτο ;

Ἡ περιγραφὴ τοῦ Σπίδελυ ἦτο σύμφωνος μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ζεσσοῦν.

—Ἔτσι, ἠρώτησεν ὁ Μάρκχαμ, θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ποίος ἦλθε νὰ ἰδῇ τὴν μῆς Ὄντελ μεταξὺ τῆς στιγμῆς ποὺ ἔφυγε καὶ τῆς ὥρας ποὺ ἐφύγατε ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸν θάλαμον.

Ὁ Σπίδελυ ἐφάνη στενοχωρημένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

—Δέν... σᾶς καταλαβαίνω, ἀπήντησε. Πῶς θὰ μποροῦσαν νάρθουν νὰ ἰδοῦν τὴν μῆς Ὄντελ ἀφοῦ δὲν ἦτο ἐδῶ ;

—Καὶ ὅμως εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἦλθε κάποιος. Ἐμπῆκε εἰς τὸ διαμέρισμά της καὶ εὑρίσκετο μέσα σ' αὐτὸ ὅταν ἡ μῆς Ὄντελ ἐγύρισε κατὰ τὰς ἑνδεκα.

Ὁ νέος ἀνέβασε διάπλατα τὰ μάτια :

—Θεέ μου ! Ἔτσι λοιπὸν τὴν ἐσκότωσαν !... Τὴν ἐπερίμεναν μέσα στὸ δωμάτιό της... Καὶ ἐμμς κανεὶς δὲν ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ διαμέρισμά της. Κανείς !... Δὲν φεύγω ποτέ ἀπὸ τὸν θάλαμον τῆς ὥρας τῆς ὑπηρεσίας μου.

—Μήπως ἐμπῆκε κανεὶς ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα ;

—Πῶς ; Δὲν ἤτανε λοιπὸν κλεισμένη ; Δὲν μπορεῖ ὅμως, γιατὶ ὁ θυρωρὸς τὴν κλειδώνει πάντοτε ὅταν φύγῃ, κατὰ τὰς ἑξῆ.

—Μήπως τὴν ἀνοίξατε σεῖς γθὲς τὸ βράδυ ; Σκεφθῆτε καλά.

—Ὄχι, κύριε.

—Καὶ εἰσθε βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν ἐμπῆκε εἰς τὸ διαμέρισμα ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς μῆς Ὄντελ ;

—Κανεὶς ἀπολύτως ! Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν ἔφυγα οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸν θάλαμον καὶ ὅτι δὲν εἶδα κανέναν νὰ περνᾷ. Ἤλθε μόνον κάποιος νὰ τὴν ζητήσῃ...

—Ἄ, νὰ λοιπὸν ποὺ ἦλθε κάποιος, ἐφώναξεν ὁ Μάρκχαμ. Πότε ἔγινε αὐτό ; Ψάξετε καλὰ στὴ μνήμη σας προτοῦ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

—Τὸ πράγμα δὲν ἔχει σημασίαν, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ νέος. Ἤλθε πράγματι ἕνας ἄνθρωπος, ἐκτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ἔφυγεν ἀμέσως.

—Ἀφῆστε τὸ ἀν ἔχῃ ἢ ὄχι σημασίαν τὸ πράγμα.

Ὁ Μάρκχαμ μιλοῦσε εἰς τόνον προσταγῆς.

—Πότε ἦλθε ;

—Κατὰ τὰς

ἀχρόνιος (ὁ) chronique ϑ. || ἀχρόνιος ἀσθένεια, maladie chronique.
ἀχρόνιστος (ὁ, ἡ) intempestif, -ive ϑ.
ἀχρυδάκι (τὸ) (ἀχρὸ + δάκι) olive ϑ. || ἀχρυδάκι τῆς Ἀγίας Λαύρας, olive de Sainte-Laure.
ἀχρυδιά (ἡ) olivier ϑ.
ἀχρυδόλαδο (τὸ) huile d'olive ϑ.
ἀχρυδόφυλλο (τὸ) olivier ϑ.
ἀχρυκάρπι (τὸ) olive ϑ.
ἀχρυκόκκι (τὸ) olive ϑ.
ἀχρυκόλαδο (τὸ) huile d'olive ϑ.
ἀχρυκόφυλλο (τὸ) olivier ϑ.
ἀχρυκωμένος (ὁ) olivier ϑ.
ἀχρυμαία (ἡ) olive ϑ.
ἀχρυμαιόφυλλο (τὸ) olivier ϑ.
ἀχρυμαιωμένος (ὁ) olivier ϑ.
ἀχρυμάς (ὁ) olivier ϑ.
ἀχρυμόφυλλο (τὸ) olivier ϑ.
ἀχρυμωμένος (ὁ) olivier ϑ.
ἀχρυόδαφνο (τὸ) laurier-olive ϑ.
ἀχρυόκαρπο (τὸ) olive ϑ.
ἀχρυόκλαδο (τὸ) rameau d'olivier ϑ.
ἀχρυόλαδο (τὸ) huile d'olive ϑ.
ἀχρυόφυλλο (τὸ) feuille d'olivier ϑ.
ἀχρυωμένος (ὁ) olivier ϑ.
ἀχτένιστος (ὁ, ἡ) non peigné, -e ϑ.
ἀχτί (τὸ) (ἀκτίς) rayon ϑ. || ἀχτὶ τοῦ ἡλίου, rayon du soleil.
ἀχτίδα (ἡ) rayon ϑ. || ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, rayons du soleil.
ἀχτιδίζω ρ. rayonner.
ἀχτιδόβολος (ὁ, ἡ) rayonnant, -e ϑ.
ἀχτιδωτός (ὁ, ἡ) radié, -e ϑ.
ἀχτίζω ρ. rayonner.
ἀχτίνα (ἡ) rayon ϑ. || ἀχτίνα τοῦ ἡλίου, rayon du soleil.
ἀχτινάζω ρ. rayonner.
ἀχτινίζω ρ. rayonner.
ἀχτινοβολία (ἡ) rayonnement ϑ.
ἀχτινοβόλος (ὁ, ἡ) rayonnant, -e ϑ.
ἀχτινοειδής (ὁ, ἡ) radiaire ϑ.
ἀχτινωμένος (ὁ) radié, -e ϑ.
ἀχτίς (ἡ) rayon ϑ. || ἀχτὶς τοῦ ἡλίου, rayon du soleil.
ἀχτίφ (τὸ) (ἀγγλ. ax) hache ϑ.
ἀχυρένιος (ὁ) de paille.
ἀχυρένιος (ὁ) de paille.
ἀχυρένιος (ὁ) de paille

ἀνδροφόνος § ἀνδροκτόνος.
ἀνδρώνας (ὁ) impressionnel καὶ ἀφ. «élément.
ἀνεμοστρόβιος ἐπίρ. sans prétexte.
ἀνεπιχείρητος ἐπίρ. sans hésitation.
ἀνήνορος (ὁ) imprudent; imprudent.
ἀνθρωπάρεσκος (ὁ) intrépide ‖ to ἀνθρωπάρεσκον (ἡ) perception d'ar-gent.
ἀνθρωποφόβος, ον § ἀνθρωπόμισος.
ἀνθρωπόφοβος, ον § ἀνθρωπόμισος.
ἀνιπτόποδες (ἡ) pieds sales.
ἀνόμοιος (ὁ, ἡ) sans pitié.
ἀνόσιος (ὁ, ἡ) impudent.
ἀνοσιουργός (ὁ) criminel.
ἀνοσιουργός (ὁ) criminel.
ἀνοσιουργός (ὁ) criminel

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ ΑΓΑΛΜΑ

Εἰς ἕνα χωράφι πλησίον τῆς Ρώμης ἐνῷ ἔσκαβαν διά νά φυτεύσουν ἕνα πεῦκο, εὗρῆκαν τὴν τεραστίαν αὐτὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἀρχαίου ἀγάλματος, ποὺ παριστάνει τὴν θεάν Ἥραν. Τὸ τεράστιον αὐτὸ κεφάλι ζυγίζει 1.500 κιλά.

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ ΤΩΝ

Ἕνα θαυμάσιον στιγμιότυπον δύο τίγρεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία περνᾷ κολυμβῶντας ἕνα μεγάλο ποτάμι καὶ ἡ ἄλλη ἑτοιμάζεται νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ

Ἡ χειρουργικὴ ἔχει ἐπιτελέσει τελευταίως ἀληθινὰ θαύματα εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν δυσμορφιῶν τοῦ προσώπου. Ἡ φωτογραφία μας δείχνει τὶς μύτες ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικός, πῶς ἦσαν πρὸ καὶ πῶς ἔγιναν μετὰ τὴν... ἐπιδιόρθωσιν.

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

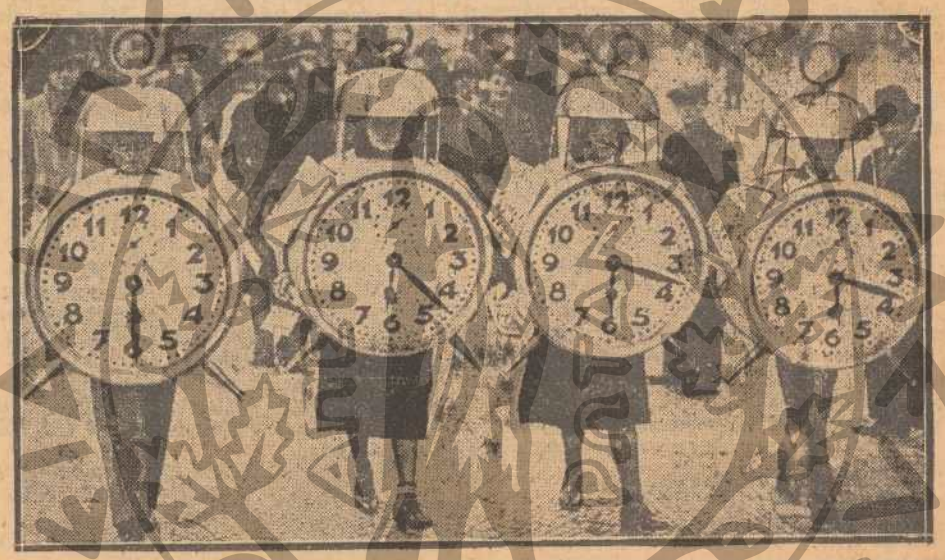

Εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Βερολίνου ἐκυκλοφόρησε πρὸ ἑβδομάδος αὐτὴ ἡ παρέα μὲ τὰ τεράστια ρολόγια, ὡς ρεκλάμα ἑνὸς νέου ὡρολογοποιείου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ